ELWIN

BLIJFT DOORGAAN

Elwin Blijft Doorgaan

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Blijft Doorgaan

Hoofdstuk 1. Op reis

Hoofdstuk 2. In de piramide

Hoofdstuk 3. Het Boek van de Gele Hond

Hoofdstuk 4. De kool

Hoofdstuk 5. Goed gedaan, fakir

Hoofdstuk 6. De bruine vlam

Hoofdstuk 7. Een belangrijke ontdekking

Hoofdstuk 8. Wie weet

Hoofdstuk 9. Bezoek

Hoofdstuk 10. Het versteende keukenmeisje

Hoofdstuk 1. Op reis

Toen Elwin op een goede morgen opstond scheen het zonnetje al door de gordijnen heen. Elwin zou vandaag op reis gaan met Sandra en de koning van de Drokelaar en koningin met hun lakei. Zo zouden ze dan met hun vijfjes op reis gaan in het busje van Elwin, helemaal naar het oerwoud. Daar zouden ze dan een tocht gaan maken, en dan zouden ze op zoek gaan naar de rode piramide. De koning had eens van iemand gehoord dat het daar zo prachtig was, en dat daar hele bijzondere dingen gebeurden. De koning wilde al heel lang eens een reis daar naartoe maken, en nu was het dan zo

ver. Elwin zelf was ook erg benieuwd hoe het daar zou zijn. Maar eerst moesten ze naar het oerwoud toerijden, en dan zouden ze eerst een tocht door het oerwoud moeten maken. Elwin vond het erg spannend. Over een paar uurtjes zouden de koningin en de koning komen met hun lakei, maar dan wilde Elwin al helemaal klaar zijn en in zijn busje zitten, zodat ze direkt konden vertrekken. Toen Elwin zich had aangekleed ging Elwin direkt het busje volladen. Dat duurde wel een tijdje, want Elwin moest ook het busje goed nakijken of alles het wel deed. Maar daar waren ineens de koning en de koningin al met hun lakei. Ze waren wel erg vroeg, maar dat vond Elwin helemaal niet erg. 'Zo, nog even de motor goed nakijken, en dan kunnen we direkt vertrekken,' zei Elwin. De koning glimlachte. Hij had er erge zin in. Daar kwam Sandra al met de laatste spulletjes aanrennen. Snel deed ze de deur van het huis goed op slot, en stapte achterin het busje. Naast haar ging de koningin zitten, en tegenover hen zat de lakei. De koning ging naast Elwin zitten, helemaal voorin. En daar gingen ze. Elwin startte de motor, en al snel waren ze op de weg. Het was een lange reis naar het oerwoud. Elwin stopte nog even bij een winkel om iets te kopen, en nog even bij een tankstation om te tanken, en reed daarna nog even door wat wijken heen om zo met het busje in het bos terecht te komen. Er was een lange weg door het bos heen, en het was een prachtig gezicht, al die kleuren van de bomen. Wat was het rustig in het bos. Ze kwamen nauwelijks andere auto's tegen. Ook kwamen ze soms langs wat grasveldjes, heidevelden en weilandjes, waar soms paarden waren, of koeien. De koning had het erg naar z'n zin, en praatte honderduit. Elwin kon het altijd erg goed met de koning vinden, en ze waren dikke vrienden.

De koningin zat wat handwerk te doen, en praatte met Sandra, terwijl de lakei een dutje aan het doen was. Achter het bos was een woestijn, maar gelukkig ging daar ook een weg doorheen, en kon Elwin gewoon doorrijden. Ergens in de woestijn moest dan het oerwoud beginnen, maar daar liep geen weg doorheen, dus zouden ze verder moeten lopen. Na uren rijden kwamen ze eindelijk dichtbij het oerwoud aan, en hier moest het busje stoppen. Ze stapten allemaal uit, en pakten hun rugzakjes. Met z'n vijfjes begonnen ze zo de grote wandeltocht, op zoek naar de rode piramide. De lakei haalde de landkaart erbij en begon te lezen. Overal stonden grote planten en bomen met grote hangende bladeren. De bomen stonden hier kaarsrecht, maar de bladeren waren erg wild, en hingen naar beneden. Het leek wel op hangend stuifmeel. Sandra gaf Elwin een hand, want ze werd een beetje bang, omdat ze zulke onbekende geluiden hoorde. Elwin probeerde haar gerust te stellen. 'Laten de koning en ik maar voorop lopen,' zei Elwin. Moedig stapte Elwin voorwaarts, niet wetende wat hen stond te wachten. Er zaten grote vogels in de bomen die naar hen keken, en er waren ook hele grote hagedissen en salamanders in allerlei kleuren. Maar verder was het erg rustig, alleen waren er wat onbekende geluiden zo nu en dan. Voorzichtig schoof Elwin langs de bladeren heen. De bomen stonden hier erg dicht op elkaar. 'Elwin,

Elwin, kletsdrokelaartje,' werd er ineens geroepen. Wat was dat nou ? Elwin draaide zich om, maar niemand van de anderen had wat gezegd. En toen hoorden ze weer : 'Elwin, Elwin, kletsdrokelaartje.' Ineens sprong er iets uit een boom. Het leek wel op een slang met berenpoten. Elwin schrok. 'Zo,' zei de lopende slang, 'ben je daar weer ? Kletsen kun je wel, hè ?' Elwin wist niet hoe hij het had. 'Maar wie bent u, u doet alsof u mij kent,' zei Elwin voorzichtig, terwijl de koning Elwin's hand vastpakte. Achter hen stonden Sandra en de lakei te beven. Daar kwam ook de koningin aanlopen. 'Wat is dat ?' zei de koningin. De lopende slang kwam iets dichterbij. 'Oh ja, en of ik jou ken,' zei de lopende slang, 'jij komt uit de Drokelaar,

evenals jouw vrienden hier, en jij bent op zoek naar de rode piramide. Maar daar komt niks van in.' Elwin was erg verbaasd. Hoe wist die lopende slang dat allemaal ? 'Ik kan je van hieruit zien, ik kan van hieruit alles zien wat er in de Drokelaar gebeurd, maar dat gaat heus allemaal niet door, hoor, jullie zijn niet welkom in de rode piramide. Nou, dag hoor.' En floeps, de lopende slang sprong weg achter een boom. Nou, dat was me ook wat. 'Laten we teruggaan,' zei de lakei bevend, 'het is hier niet pluis.' Maar de koning moest en zou naar de rode piramide toe. Hij nam Elwin bij de hand, en stapte verder. 'We laten ons toch niet bang maken voor één of andere malloot,' zei de koning, 'kom Elwin, we gaan verder.'

Hoofdstuk 2. In de piramide

Na een tijdje lopen zagen ze in de verte het topje van de rode piramide boven de bomen uitsteken. Het topje glanste in de zon, en de koning was erg opgelucht. 'Zo, we hebben in iedergeval nu wat in zicht,' zei hij. Elwin knikte, maar wist dat het gevaar nog niet voorbij was. Snel liepen ze door. 'Jullie zijn niet welkom,' werd er ineens gezegd. Weer draaide Elwin zich om, maar niemand had iets gezegd. Ineens zagen ze een grote vogel in één van de bomen zitten, die erg wild aan het draaien was met z'n nek. 'Kun je niet luisteren ?' vroeg de vogel een beetje boos. 'Ach,' zei de koning, 'we zijn gewoon op reis. Wat is daar mis mee ?' Toen vloog de vogel weg. Elwin begon steeds banger te worden, maar de koning wilde verder. Na een tijdje zagen ze de ingang van de rode piramide in de verte. Maar wat was dat ? Vanuit de bomen werden er pijlen geschoten, en die maakten zulk vreemd geluid. Het zoemde en zoefde als bijen. 'Elwin, laten we weggaan, voordat het te laat is,' zei Sandra angstig. Wat moesten ze nu doen ? De koning haalde een schild uit zijn rugtas, en vouwde het uit. Ook de lakei had zo'n schild in z'n rugtas, en vouwde het uit. Het waren grote lange schilden, en iedereen moest tussen de beide schilden in gaan staan. De schilden hadden gelukkig de kleur van de bomen, en dat was dus een goede schutkleur. Langzaam moesten ze tussen de schilden meelopen. Maar ineens sprong er een woesteling voor hen met een boog. 'Wie zijn jullie, en wat komen jullie doen,' zei hij woest. De lakei nam het woord : 'Wij zijn drokelaren uit de Drokelaar, en wij komen de rode piramide bezoeken.' Maar toen werd de woeste man erg kwaad, en hief de boog op in de lucht. 'Niemand van ons durft te komen in de rode piramide, dus waarom zouden jullie het doen ?' Maar de koning duwde de man opzij, en riep : 'Kom op, rennen, we hebben nu geen tijd voor gesprekken met angsthazen.' Snel haalde de koningin ook een schild uit haar rugzak en zorgde ervoor dat ze van achteren ook beschut werden. Ze moesten wel wat sneller lopen. Maar weer sprong er een woesteling voor hen, en weer drukte de koning de man weg. Als dat maar goed ging. Elwin's hartje klopte in zijn keel. Maar na een tijdje waren ze gelukkig bij de rode piramide aangekomen en stapten naar binnen. Nu werd het echt gevaarlijk, want Elwin wist dat er in piramides valkuilen konden zijn. De koning haalde een staaf uit zijn rugtas en vouwde het uit tot het een staf was, en drukte op de grond die voor hen lag. 'Blijf allemaal achter mij lopen,' zei de koning. Soms als hij de grond raakte met zijn staf stortte er een stukje in, en keken ze in een hele diepe put. En dan moesten ze even een hele grote stap maken. Dat was wel gevaarlijk, want de grond brokkelde soms af. Ook moesten ze goed op het plafond letten, want daar konden stenen uitvallen of zelfs speren. Ze moesten de schilden goed boven hun hoofd houden. Ineens hoorden ze iets zingen, en toen ze opzij keken zagen ze weer een slang met benen, en snel sprongen ze op zij. Iedereen was erg geschrokken, maar toen de koning er met z'n staf in prikte bleek het gewoon een standbeeld te zijn. Na een tijdje

kwamen ze in een kamer terecht, en besloten ze om even uit te rusten.

Het was een kamer met rode gordijnen en het was er erg warm. Er stonden een heleboel grote rode stenen, waar ze op konden zitten. Ineens rende er een rode hond naar binnen. Het leek alsof de hond erg blij was dat er wat bezoek was. 'Zo, eindelijk weer eens bezoek,' zei de hond. 'Er komt hier bijna nooit iemand.' De hond gaf de koning een poot, en de koning vroeg hem of er ook nog anderen in de piramide woonden. 'Ja,' zei de hond, 'heel veel, maar dat zijn altijd dezelfden. We zijn altijd erg blij met bezoek.' Maar toen begon de koning te vertellen over wat ze hadden meegemaakt met de lopende slang en de vogel die telkens zijn nek wild bewoog. 'Ach, let maar niet op hen,' zei de rode hond. Maar verder wilde de rode hond niet over hen praten. De rode hond wilde hen wel een rondleiding geven door de rode piramide. Hier binnenin was het niet meer gevaarlijk vertelde de rode hond hen. En even later liepen ze op een grote wijde rode trap naar boven. Het was hier warm, zo warm, dat Elwin zijn mutsje ervan moest afzetten. Langs de trap konden ze naar buiten kijken, en zagen ze de uitgestrekte rode woestijnen. Maar wat de hond ze ook liet zien, ze kwamen geen andere bewoners tegen. 'Hier wonen alleen maar standbeelden,' zei de hond. Toen kreeg Elwin wel even medelijden met de hond. De standbeelden waren prachtig, dat wel, en uit sommigen kwam prachtig gezang, en soms prachtige muziek, maar ze konden niet praten. Vandaar dat de hond zo eenzaam was. Maar toen Elwin aan de hond vroeg of hij misschien mee wilde naar de Drokelaar om bij Elwin te logeren, keek de hond hem met droevige ogen aan. 'Elwin, ik kan hier niet weg,' zei de hond. Elwin vroeg zich af waarom niet, maar dat kon de hond hem niet vertellen. Er stonden hier prachtige rode beelden van slangen en draken, en het zag eruit alsof het elk moment kon gaan bewegen, maar er gebeurde niets. En de hond beleefde hier dus nooit avonturen. Of toch ?

De hond vertelde dat er heel soms bezoek kwam van een zwarte hond. Die woonde in een zwarte piramide, en heel heel soms kwam er bezoek van een blauwe hond die in een blauwe piramide woonde. Maar dat was bijna nooit. Die blauwe hond was nog maar een paar keer geweest. De blauwe hond vertelde hem dat er eens in zijn leven een gele hond zou komen. Maar die zou maar één keer komen, en daarna nooit meer. De hond was erg droevig geworden van dat verhaal, want meestal raakte hij zo aan zijn bezoekers gehecht dat hij ze weer een keer wilde zien. Daarom was de hond erg bang voor de gele hond geworden, en wilde hij de gele hond eigenlijk niet zien. Die gele hond zou in een gele piramide wonen. Maar toen ineens sprong de lakei op, en zei : 'Ik ken dat verhaal over de gele hond. Het gaat over een gele hond die met een rode hond van piramide ruilt. Dan gaat de gele hond voor altijd in de rode piramide wonen, en de rode hond gaat voor altijd in de gele piramide wonen.' De hond was erg verbaasd. Dat wist hij niet. Dus hij zou gaan verhuizen als de gele hond zou komen ?

De hond dacht dat hij hier nooit meer weg zou kunnen. De blauwe hond had hem verteld dat als hij probeerde te ontsnappen, dan zou hij in een valkuil terecht komen, of er zou een steen op hem vallen. Ook had de blauwe hond hem verteld over de woestelingen die buiten waren met hun pijlen. Elwin had wel in de gaten dat de rode hond nog banger was dan hen.

De zwarte hond had de rode hond vaak over de Drokelaar verteld, maar had er ook bij gezegd dat hij daar nooit zou kunnen komen. Elwin vond het maar erg droevig. En Elwin geloofde van al die verhalen niet veel. Ze hadden de rode hond alleen maar

bang gemaakt. Maar misschien waren die andere honden ook wel erg bang. 'Nou, je kunt best wel mee naar de Drokelaar, hoor,' zei Elwin, 'daar zullen wij wel voor zorgen. Je moet niet alles geloven wat ze zeggen. En waarom zou je wachten op die gele hond ? Kom maar met ons mee.' Maar niet lang nadat Elwin deze woorden had uitgesproken rende er een woedende gele hond naar binnen. 'Ik ga nu in deze piramide wonen, en ik zal er voor zorgen dat er nooit meer bezoek komt,' brulde de gele hond. 'Het zal er zo gevaarlijk zijn dat jullie niet meer terugkunnen. De rode hond mag in mijn piramide, de gele, wonen, maar van jullie zal ik standbeelden maken.' Daar schrokken ze wel even van, maar de koning werd erg boos, en riep : 'ik geloof niet in jouw verhalen. Als ik verhalen zou moeten geloven, dan zou ik hier nooit kunnen staan, maar ik ben gekomen.' Maar daar schrok de gele hond wel even van. 'Ik heb al die verhalen zelf geschreven,' riep hij, 'en jullie moeten daarin geloven.' Maar daar werd Elwin wel erg brutaal door, en riep : 'Waarom moeten wij geloven wat jij schrijft ? We hebben wel wat anders te doen dan in zulke praatjes te geloven. Je maakt iedereen gewoon bang. Waarom doe je dat eigenlijk ?' Toen boog de gele hond zijn hoofd. 'Ach, weet je,' sprak de gele hond, 'ik ben zelf namelijk zo eenzaam, en het is hier zo griezelig stil. Toen heb ik die verhaaltjes bedacht, zodat anderen misschien zouden denken : als het daar dan zo gevaarlijk is, dan zijn daar misschien grote schatten, en dan zouden ze misschien komen om op onderzoek uit te gaan.' De koning boog zijn hoofd. 'Nou ja, deels zijn die verhalen natuurlijk wel waar, want het is hier ook gevaarlijk. Maar het is niet onmogelijk om te komen en te gaan,' zei de koning. 'De rode hond gaat met ons mee, want in de Drokelaar zijn ook genoeg schatten.' En zo gebeurde het. De rode hond ging met de vijf vrienden mee naar de Drokelaar, en het wonderlijke was, dat ze op de hele weg uit de rode piramide en door het oerwoud geen enkel gevaar tegenkwamen.

Hoofdstuk 3. Het Boek van de Gele Hond

Wat hebben we toch een spannend avontuur beleefd, zei Sandra tegen Elwin toen ze op de bank zaten. De rode hond zat in Elwin's grote stoel een pijp met drokelaargras te roken. De rode hond was erg blij om in de Drokelaar te zijn. De zwarte hond had hem er zoveel over verteld. Veel van wat de zwarte hond hem had verteld was waar, maar het was niet waar dat de rode hond nooit naar de Drokelaar zou kunnen gaan. Maar ja, misschien was de zwarte hond ook wel bang gemaakt door de gele hond. Later gingen ze nog eens terug naar de rode piramide, en het was daar zo anders. Helemaal niet gevaarlijk, en er waren daar veel bezoekers. Heel even leek het wel alsof de rode piramide een museum was geworden. Van een zwarte, blauwe, gele of rode hond had niemand wat gehoord, maar er waren wel beelden van deze honden in de piramide te zien. Iedereen was blij dat alles goed was gekomen, en de rode hond zou voorlopig bij Elwin in huis wonen.

Op een dag kwam de lakei van de koning bij Elwin op bezoek. Hij had dat boek mee genomen van de gele hond, waar zijn moeder hem vroeger weleens uit voorlas. Elwin nam het boek in zijn handen en begon te lezen. Het Boek van de Gele Hond, heette het, en daar kwamen alle verhalen in voor over de blauwe, de zwarte en ook de rode hond. Elwin vond het maar een griezelig boek, en ook de rode hond vond het erg griezelig om al die verhalen weer terug te horen, maar gelukkig geloofde hij er niet meer in, en woonde hij niet meer in de rode piramide. De hond zou liever niet meer terugwillen naar de piramide, ook niet nu het zo anders was, maar wel miste de hond de zwarte en de blauwe hond heel erg. Volgens het boek woonde de zwarte hond in de zwarte piramide en de blauwe hond in de blauwe piramide. Maar ja, konden ze het boek daarop wel vertrouwen ? Elwin besloot om op onderzoek uit te gaan met de lakei, want misschien wilden de zwarte en de blauwe hond ook wel in de Drokelaar wonen. De volgende dag vertrok hij met de lakei weer naar het oerwoud. Ditmaal moesten ze een andere richting inslaan om bij de zwarte piramide aan te komen. Het was een wat donkerder deel van het oerwoud, dichtbij de zwarte woestijnen. Na een tijdje wandelen zagen ze de top van de zwarte piramide in de verte. Maar wat was dat ? Het leek wel alsof de gele hond daarop stond. En hij brulde als een wolf. 'Heb je hem ook weer,' dacht Elwin bij zichzelf. Als dat maar goed af zou lopen. 'Je mag hier niet komen,' werd er vanuit de bosjes gefluisterd. En ook hoorden ze geritsel en vreemd gegrom, en werd er gezegd : 'Maak dat je wegkomt,' en 'scheer je weg.' Maar Elwin en de lakei liepen stevig voorwaarts. Op een gegeven moment sprong de gele hond voor hen, en begon vreemd te dansen. 'Ha, ha, ha,' zei de hond, 'ha ha ha,' en toen vertrok hij weer. Elwin en de lakei vonden het maar vreemd. Toen ze bij de ingang van de zwarte piramide waren aangekomen, zat daar een grote witte vogel hen aan te staren, 'Zo, tuig,' sprak de vogel, 'wat komen jullie hier doen ? Zeker de boel bestelen, hè ? Er zijn in het verleden wel meer drokelaren hier gekomen om de zaak te beloeren, en zij zitten hier netjes opgesloten voor de rest van hun leven.' Elwin schrok. Hij had geen zin om de rest van zijn leven opgesloten te zitten in de zwarte piramide, maar de lakei trok aan z'n jasje en trok hem mee naar binnen. Ze hadden nu geen tijd voor verhaaltjes. Ze waren op zoek naar de zwarte hond. De lakei had de staf van de koning meegenomen, en Elwin hield het schild boven hun hoofd. Er viel heel wat naar beneden, maar het was meer zacht spul dan harde dingen. Ook waren er niet echt veel valkuilen, en al snel kwamen ze in een zwarte kamer. Hier was de zwarte hond. De zwarte hond was blij hen te zien, en vroeg hen hoe het met de rode hond was, nadat Elwin hem het verhaal had verteld. De zwarte hond zou graag met hen mee willen naar de Drokelaar. Plotseling kwam de gele hond binnenrennen, en begon weer vreemd te dansen. 'Dit doet hij hier altijd,' zei de zwarte hond. 'Maar ik mocht nooit één woord over hem vertellen aan de rode hond.' Elwin vond dat erg vreemd. Soms mocht de zwarte hond van de gele hond op bezoek gaan bij de rode

hond, maar verder zat hij hier opgesloten. Elwin vroeg hem of hij de blauwe hond kende. De zwarte hond kende deze alleen van de verhalen van de rode hond. En daar kwam ineens de blauwe hond binnenstormen, en begon ook heel vreemd te dansen. Dat was voor het eerst dat de beide honden elkaar ontmoetten. 'Ik heb veel over je gehoord,' zei de zwarte hond. 'Ik ook van jou,' zei de blauwe hond. Ja, want de rode hond had hen over elkaar verteld. 'Zeg, willen jullie misschien met ons mee naar de Drokelaar om de rode hond te ontmoeten ?' vroeg Elwin. Dat wilden ze wel. En de gele hond wilde ook wel mee. 'Ik heb alles opgeschreven,' zei de gele hond, 'en het nieuwe boek is nog wel beter dan het oude boek. Het is een heel ander boek geworden.' En zo had de gele hond een mooi kado voor de rode hond. En sindsdien las de rode hond dagelijks in het boek van de gele hond.

Ook Elwin zelf las nu graag in het boek van de gele hond, en ook de koning, de koningin en de lakei. De honden zouden nog even een tijdje bij Elwin op zolder logeren, en daarna zouden ze als vier vrienden gaan wonen in de gele piramide. De blauwe en de zwarte piramide zouden net als de rode piramide een museum worden, en al snel kwamen vele drokelaren een kijkje nemen, en begonnen ook te lezen in het boek van de gele hond. Maar op een dag kwamen de blauwe, de zwarte en de rode hond bij Elwin, en ze waren heel droevig. Hun vriend, de gele hond, was ernstig ziek geworden, en ze zouden graag willen dat hij beter zou worden. De laatste tijd was het in de winters veel te koud in de gele piramide, en in de zomers was het veel te heet. Ze vroegen Elwin om raad. Elwin zei dat de gele hond direkt naar de Drokelaar gebracht moest worden, zodat hij op temperatuur kon komen. Dan zou er eerst een goede verwarming en een goede verkoeler in de piramide moeten komen, voordat de gele hond weer terug zou kunnen. De koning van de Drokelaar liet een helicopter naar de gele piramide gaan, om de gele hond op te halen, en al snel was de gele hond in een kamer van het koninklijk paleis gelegd. Hier was alles op goede temperatuur, en ze hoopten allemaal dat hij maar weer snel beter mocht worden.

Het was een erg grote piramide, die gele piramide. En in heel de Drokelaar waren er niet genoeg koelers en verwarmingen voor zo'n grote piramide. De blauwe hond vertelde dat achter de gele piramide, heel diep in de gele woestijnen, ergens een tunnel moest zijn naar het luchtkasteel van de fakir. Dat was een tovenaar, en misschien kon hij wel helpen. Maar de drie honden zouden niet weten hoe ze daar moesten komen, en ze waren ook veel te bang. Elwin en de lakei wilden wel met de helicopter van de koning proberen bij die tunnel te komen. Maar hoe ver ze moesten vliegen wist niemand.

Na een tijdje vliegen zag Elwin wat blauw licht in de verte. De helicopter-piloot besloot er op af te gaan. En inderdaad, het was een tunnel. Elwin dacht dat ze dat nog wel aardig snel hadden gedaan, maar het was een erg lange tunnel, en de piloot moest

zorgen dat ze de muren niet raakten. Na uren vliegen kwamen ze uiteindelijk in een nieuw stuk woestijn, en hierin stond een luchtkasteel dat tot de wolken reikte. Hier moest dan de fakir wonen. Een zwarte arend met een slangengezicht kwam op hen af, en pakte met z'n klauwen de helicopter vast. De piloot probeerde met het stuur de helicopter los te krijgen, maar hoe hij ook draaide, het hielp niet. De vogel vloog tot een enorm venster en bracht de helicopter naar binnen. Toen ze uit de helicopter stapten kwam de fakir al vanaf zijn troon op hen af stappen. De fakir was erg blij hen te zien, en toen ze het probleem vertelden glimlachte hij diep. 'Jullie hebben helemaal geen verkoelers of verwarmingen nodig,' zei de fakir. 'De oplossing is heel

gemakkelijk. Hier onder het luchtkasteel heb ik een kelder, en daarin bewaak ik een paarse vuurbal. Dit is geen gewone vuurbal, maar het is brandend ijs. In het hele kasteel, wat wel dertig keer groter is dan de gele piramide, is het nooit te koud en nooit te heet, omdat kou en hitte met elkaar in balans is, zowel in de winter als in de zomer.' Elwin keek de fakir met grote ogen aan. De fakir begon te glimlachen. 'Er is overigens wel één ding wat je zult moeten hebben, en dat is de eeuwige kool die altijd brandt.' De fakir had maar één zo'n kool, en als Elwin zo'n kool zou vinden, dan zou de fakir het wel kunnen aansteken met het paarse vuur. De fakir vertelde Elwin dat de eeuwige kool niet gemakkelijk te vinden was. De fakir liep een glazen trap op, terwijl Elwin en de lakei hem volgden. De fakir wees naar buiten, en Elwin en de lakei zagen een paarse piramide in de verte liggen, heel diep in de paarse woestijnen. Elwin schrok. Wat voor een avontuur stond hem nu weer te wachten ? De gele hond hoefden ze daar niet te verwachten, maar misschien was er nog ander gespuis. De fakir knikte. 'Het gevaar in de paarse piramide is duizendmaal duizendmaal groter dan het gevaar in alle andere piramides waarin jullie geweest zijn bij elkaar.' Maar Elwin had natuurlijk geen zin om zulke verhaaltjes te geloven. Elwin had al genoeg verhaaltjes in zijn leven gehoord. Maar wat als de fakir hem gewoon een goede raad gaf ?

Op de top van het luchtkasteel van de fakir was er een brug die helemaal in de paarse piramide terechtkwam. Daar konden ze overheen gaan, want de fakir zei dat de paarse woestijnen vol waren met drijfzand. De fakir vertelde ook dat de brug geheel gemaakt was van aan elkaar geknoopte elvensokken. Er waren zwarte sokken bij, en ook sokken in andere kleuren. Als de sokkenbrug hun dan maar wel kon houden, dacht Elwin. En zo begonnen Elwin en de lakei hun reis naar de paarse piramide. Na een lange reis over de sokkenbrug kwamen ze aan in de paarse piramide. Het leek Elwin daar erg rustig. Een hele grote paarse sok hing als een zak voor hen. Het leek wel op een reuzensok, en het leidde tot dieper naar beneden. Elwin en de lakei besloten naar beneden te gaan, maar al snel merkten ze dat de reuzensok nogal glad was, en zoef, daar gleden ze naar beneden. Wat ging dat snel zeg, en ze gingen door allerlei bochten heen.

Hoofdstuk 4. De kool

Na een tijdje begon Elwin erg moe te worden. Hield deze tunnel dan nooit op ? Plotseling werden Elwin en de lakei uit de tunnel geblazen, en kwamen op de grond terecht. Het was hier een beetje donker, en een konijn in een jas met speelkaarten erop stond voor hen. 'Welkom in de paarse piramide,' sprak het konijn. Het konijn had ook een hoge hoed op, en wat kaarten in z'n handen. 'Trek een kaart,' zei het konijn tegen Elwin. Elwin trok een kaart waarop een paarse vlam stond. 'Weet je wat je hiermee kunt doen ?' vroeg het konijn. Elwin keek het konijn een beetje verbaasd

aan. Hoe moest Elwin dat nou weten, en wat was dit voor een raar spelletje. 'Met een paarse vlammenkaart mag je een voorwerp naar keuze tot leven wekken,' zei het konijn. En ineens kwamen er een heleboel konijntjes vanuit de donkere delen naar voren. Sommigen hadden lampjes in hun hand, anderen kaarsjes, en weer anderen duwden kastjes naar voren. Wat grotere konijnen duwden een hele grote klerenkast naar voren. 'Nou, zeg op,' sprak het konijn, 'waar ga je je vlammenkaart op gebruiken ?' Elwin dacht na. Bedoelde het konijn nou echt dat door zo'n kaart een voorwerp zou kunnen praten en bewegen ? Elwin dacht bij zichzelf om het spelletje maar gewoon mee te spelen, anders zou het konijn misschien wel boos worden. 'Ik kies voor de grote klerenkast,' zei Elwin. Ineens was de kaart uit Elwin's hand verdwenen, en begon de grote klerenkast oogjes, armpjes en beentjes te krijgen, en een mond. 'Wel heb ik ooit,' dacht Elwin. De klerenkast liep langzaam naar Elwin toe en maakte een buiging. 'Vlug,' zei het konijn tegen de lakei, 'nu jij.' De lakei trok een kaart en kreeg een heel rood gezicht. Er stond een vrouwtjeskonijn op, met een prachtige jurk. Snel griste het konijn de kaart uit zijn handen, en gooide het achter z'n rug weg. 'Daar kunnen we niks mee,' zei het konijn, 'kom mee.' En daar gingen Elwin en de lakei, achter het konijn aan, en ook de klerenkast liep met hen mee, met de andere konijntjes. Ze kwamen in een enorme zaal terecht. Elwin keek zijn ogen uit. In de verte hing mist, maar Elwin kon een heel klein beetje de muren zien. Er hing prachtig behang op met allerlei tafereeltjes en bijzondere patronen, zoals Elwin ze nog nooit had gezien. 'Welkom in Tipatoppia,' zei het konijn deftig. 'Wil je wat ijs ?' vroeg het konijn. En direkt kwam er een mannetje aanfietsen met een ijskar. 'Of wil je wat rood sap ?' vroeg het konijn. En direkt kwam er een zelfde soort mannetje aanlopen met een vreemde fles in zijn armen. De fles was als een kruik, en er borrelde rood glimmend sap in. 'Eh pardon,' zei Elwin, 'we zoeken eigenlijk alleen maar naar een eeuwige kool die voor altijd kan branden.' Het konijn keek Elwin aan. Even was het een tijdje stil. Toen klapte hij in z'n handen, en droeg z'n konijntjes op de eeuwige kool te halen. Snel renden de konijntjes naar een deur aan één van de zijkanten van de zaal, gingen vlug daardoor naar binnen, en kwamen na een tijdje terug met een enorm grote kool. Zelfs met z'n allen konden ze hem bijna niet dragen. Zo groot en zwaar was de kool. Bij het konijn aangekomen sneed het konijn er een klein stukje af, en gaf het aan Elwin. 'Alsjeblieft,' zei het konijn. Elwin werd er een beetje verlegen van. Dat ging makkelijker dan hij dacht. Elwin en de lakei bedankten het konijn, en gingen snel terug naar de fakir.

Bij de fakir aangekomen vertelde Elwin het hele verhaal en liet hem het stukje kool zien. 'Maar Elwin,' zei de fakir, 'dat is maar een klein stukje. Je hebt de hele kool nodig, en die is erg groot. Zo'n grote kool heb ik ook in een kelder onder mijn kasteel.' Elwin en de lakei werden een beetje bedroefd. Was al hun werk dan voor niets geweest ? Maar nu zou de fakir zelf met hen meegaan. De fakir riep zijn

vliegend tapijt en snel sprongen ze er alledrie op. Na een tijdje kwamen ze aan bij de piramide, maar het was daar heel donker. 'Nu moeten we erg voorzichtig zijn,' zei de fakir, 'want als het zo donker is, dan is er veel gevaar.' Langzaam vloog het tapijt door een opening in de piramide naar binnen. Het was de slaapkamer van het konijn. Overal stonden gouden flessen en andere vreemde flessen, en ook stonden er vreemdsoortige lampen en kaarsen. Sommigen van die lampen hadden neusjes, en anderen hadden oogjes of mondjes. Er waren ook kaarsjes bij met wat armpjes, en anderen hadden beentjes. Maar het leek wel alsof geen enkel voorwerp helemaal compleet was. Voorzichtig stapte de fakir van het tapijt af, terwijl Elwin en de lakei

doodstil bleven zitten. Het konijn had een sleutel aan zijn bed hangen. Die sleutel was erg groot en leek op een kam. Ze hadden die sleutel nodig om de zaal te kunnen openen. Maar de sleutel zat erg goed vast aan een snoer. De fakir haalde langzaam een schaar uit z'n zak en knipte voorzichtig het snoer los. Voorzichtig liep hij weer met de sleutel naar het tapijt, en snel vlogen ze de kamer uit. Tot nu toe ging alles goed. De fakir wist hier de weg wel. Ze moesten door een lange hal, richting de zaal. Bij de deur van de zaal aangekomen stopte de fakir de grote sleutel in het grote slot, en langzaam ging de deur open. Ze waren nu aan de andere kant van de zaal, door een andere deur binnengekomen. Nu moesten ze naar de deur van de kool toe. Snel vloog het tapijt door de zaal heen naar de zijkant, waar de deur was. Weer stopte de fakir de sleutel in de deur, en die ging langzaam open. Daar stond de kool. Het was erg koud in de kamer van de kool. De kool brandde niet. Hoe moesten ze nu zo'n grote kool meenemen ? De fakir zei : 'Kom op, laten we hem rollen naar één van de sokkentunnels. Voorzichtig rolden ze de kool uit de kamer, en weer moest de fakir een aantal deuren opendoen met de sleutel. Er was één sokkentunnel die helemaal onder de paarse woestijnen doorging en dichtbij de kelder van het paarse vuur onder het luchtkasteel van de fakir terechtkwam. Die tunnel was ook geheel van elvensokken gemaakt, aan elkaar geknoopt. Voorzichtig rolden ze de kool naar binnen, en die gleed direkt weg, maar met een enorme vaart kwam de kool weer terug, en Elwin, de lakei en de fakir konden net opzij springen.

De fakir vroeg zich af wat er aan de hand was. De fakir sprong op z'n vliegend tapijt, en ook Elwin en de lakei sprongen erop. De fakir wilde weten wat er aan de hand was, en het tapijt vloog de tunnel binnen. Al snel hadden ze in de gaten wat er was gebeurd. De tunnel was binnenin helemaal dichtgeknoopt en omhoog getrokken. De fakir pakte zijn schaar en knipte de knoop los. De repen bond hij weer netjes aan elkaar. Nu kon de kool verder.

Maar er bleken meerdere opstoppingen te zijn in de sokkentunnel, en de fakir moest veel knopen losknippen. En zo na een lange tijd was de kool eindelijk in de kelder van de fakir, dichtbij de paarse vuurbal. De fakir had nog een andere geheime elvensokken-tunnel, en die kwam helemaal uit in een diepe kelder onder de gele piramide. Met het kleine stukje kool dat Elwin van het konijn hadden gekregen konden ze de paarse vlam samen met de kool in die kelder krijgen, en toen de kool eindelijk op z'n plaats stond, stak Elwin de kool daarmee aan. Een paarse vuurbol ontstond rondom de kool, en al gauw was de hele gele piramide goed op temperatuur, en konden de honden weer veilig terugkomen.

Hoofdstuk 5. Goed gedaan, fakir

Op een dag zat Elwin rustig te lezen. Ineens ging de telefoon. De telefoon zoemde als

een bijtje. Het was de koning. De koning had een telefoontje gehad van de keizer, en die zei dat er in veel landen van het rijk Adaka, waar ook de Drokelaar bij hoorde, er zo'n kou was dat de verwarmingen er niet meer tegenop konden, en alles dreigde te bevriezen. En wijze professoren van de keizer hadden voorspeld dat de zomer zo heet zou worden dat het hele rijk zou kunnen verbranden. Nu, zo'n situatie had Elwin al eens eerder meegemaakt met de gele piramide. Elwin zou de fakir nog eens vragen of er misschien nog wat meerdere eeuwige kolen waren die altijd zouden branden, om Adaka te beschermen tegen bevriezing en verbranding. Ook de Drokelaar begon al gevaar te lopen. Elwin zou de fakir eens opbellen. Toen Elwin de fakir aan de telefoon had, zei deze dat Elwin dan weer op zoek moest gaan in de paarse piramide naar zo'n kool. De fakir wilde wel weer met Elwin mee. De fakir zou zo snel mogelijk met zijn vliegende tapijt bij Elwin komen. De lakei zou ook weer meegaan.

Na een tijdje landde de fakir met zijn vliegend tapijt voor het huisje van Elwin. De fakir had een vreemde fluit meegenomen, waarvan hij zei dat ze die nodig hadden om tot de diepere delen onder de paarse piramiden te komen. De deuren daar gingen alleen maar open door bepaalde deuntjes op zo'n fluit. De fakir zei dat het een toverfluit was. Elwin vond het allemaal wel best. Hij was blij dat de wijze fakir met hen mee zou gaan. Daar was de lakei ook al. Sandra had wat appeltjes meegegeven voor onderweg. Daar gingen ze.

Na een tijd vliegen kwamen ze aan bij de paarse piramide. Weer was het daar erg donker. Nu vloog het tapijt helemaal naar de andere kant van de piramide. Er was naast de piramide, aan de achterkant een oase met een waterbron en wat boompjes. Naast een rots was er een opening van weer een elvensokken-tunnel, die heel diep onder de grond leidde. Het tapijt kon er makkelijk doorheen. Nu zouden ze heel diep onder de paarse piramide terechtkomen. Ze moesten door veel kronkels heen, en aan het einde van de sokkentunnel stond er een poort. De fakir blies even op z'n fluit, maar wat was dat ? Er kwamen ineens allemaal slangen tevoorschijn vanuit wat struikjes naast de poort. Maar de fakir speelde verder, en de slangen verdwenen in de sokkentunnel. 'Zo,' zei de fakir, 'daar zullen we in ieder geval geen last van hebben. En langzaam ging de poort open. Elwin keek zijn ogen uit. Wat een grote schatkamer was hier. De fakir stapte van het tapijt af en liep naar binnen. Maar ineens stond het konijn weer voor hen. 'Trek eens een kaart,' zei het konijn tegen de fakir. De fakir trok een kaart. Het was een paarse vlammenkaart. 'Hoera,' riep het konijn. 'Jij mag een voorwerp tot leven brengen.' En weer kwamen er allerlei konijntjes tevoorschijn met kaarsjes, lampjes en andere voorwerpen tussen hun pootjes, en enkelen duwden wat kastjes naar voren. De fakir wees een schatkist aan. 'Mag die ook ?' Het konijn maakte een buiging. 'Maar natuurlijk,' sprak het konijn deftig, en de schatkist begon oogjes te krijgen, een mond, een neusje en armpjes en beentjes. De schatkist begon

blij te lachen, liep naar de fakir toe en maakte een buiging. 'Ach,' zei de fakir, 'ik heb thuis een bol met wel duizenden paarse vlammen. Ik zou zo alle voorwerpen in deze schatkamer tot leven kunnen toveren.' Het konijn keek de fakir heel verbaasd aan. 'Is het echt ?' vroeg het konijn ongelovig, 'maar dan hoeven we dit spel niet meer te spelen. Leve de fakir.' En ook alle andere konijntjes begonnen te roepen : 'Leve de fakir.'

De fakir zei dat het enige dat ze nodig hadden was een eeuwige kool die voor altijd zou kunnen branden. 'Oh, kom dan maar mee,' zei het konijn. En toen ze achter het

konijn aanliepen kwamen ze in een kelder achter de schatkamer terecht waar honderden, zo niet duizenden grote eeuwige kolen lagen. Het konijn begon te glimlachen. 'Goed hè ?' zei het konijn. De fakir zei dat hij zo'n kool wel wilde aansteken, als Elwin en de lakei een paar kolen zouden mogen meenemen voor hun rijk. 'Neem zoveel mee als je wilt,' zei het konijn deftig. En zo gebeurde het. De fakir liet door een klein stukje kool de paarse vlam brengen en stak één van de kolen van het konijn aan. Het konijn liet hen nog wat geheime elvensokken-tunnels zien die in diepe kelders van de Drokelaar terechtkwamen en in diepe kelders van de andere landen van het rijk Adaka. Eén zo'n tunnel kwam terecht in een diepe kelder onder het paleis van de koning van de Drokelaar, en weer een andere tunnel kwam terecht in een diepe kelder onder het kasteel van de keizer van Adaka. En binnen korte tijd waren de kolen daar, en kon de fakir ze aansteken met de paarse vlam. Binnen korte tijd kwamen er brieven binnen van vele sprookjesfiguren die ook wel zo'n eeuwige kool wilden hebben voor hun rijk, of gewoon voor in huis om mee te toveren. Zo kregen ze een brief van de kerstman, van Klaas Vaak, van de dwerg Bilmageln, en van nog vele anderen. En het konijn had zoveel geheime elvensokken-tunnels dat de eeuwige kolen snel op hun plaats konden komen. Ook van keizer Marazanta van het rijk Izu kregen ze een brief, en al snel was er een kool onder het land Brannan en het land Tifiaf. Elwin liet ook zo'n kool onder zijn huisje plaatsen, want zoveel toverkracht zou natuurlijk best van pas kunnen komen.

Hoofdstuk 6. De bruine vlam

Op een dag werd Elwin gebeld door een elfje. De telefoon was weer zo aan het zoemen dat Elwin de hoorn had opgenomen. Dit elfje wilde Elwin graag spreken. Het elfje vertelde dat hij in de roze piramide woonde. Daar had Elwin nog nooit van gehoord, maar het bleek toch te bestaan. Elwin vond het wel fijn om een tijdje met dit elfje te praten. Het was een heel aardig elfje. Het elfje vertelde dat de elvensokken-tunnels en bruggen hier werden gemaakt. Als de elven de sokken een tijdje gedragen hadden, dan werden de sokken naar een kleermaker gebracht die de elvensokken aan elkaar knoopte, en daarna werden ze naar de tunnelmaker of bruggenmaker gebracht. Elwin vond dit nogal een vreemd verhaal, maar het elfje vertelde Elwin wel meer vreemde verhalen. Het elfje vertelde Elwin dat diep onder de roze piramide, daar was een roze vlam die altijd brandde. De vlam had daar geen kool voor nodig, maar kwam gewoon vanuit de grond. Elwin vroeg waar die vlam goed voor was. Het elfje vertelde dat de roze vlam de wind tot leven bracht, en de zon, en dat de roze vlam zelf ook leefde. Soms kwamen er roze mannetjes uit tevoorschijn en die konden alles zacht maken, zoals muren, en de grond. Zo kunnen ze door alles heenlopen. Ook kunnen ze dingen hard maken, zoals de wind, zodat ze er gewoon op kunnen lopen, of water, om op het water te lopen. Elwin vond het allemaal wonderlijk. Hij wilde wel eens een kijkje nemen in die roze piramide. Het elfje zou Elwin op komen halen met een vliegend tapijt.

Na een tijdje stond het elfje met het opgerolde tapijt voor Elwin's deur. Eerst zouden ze wat bessensap drinken, en dan zouden ze gaan. Dat duurde allemaal niet zo lang, en al snel waren ze in de lucht, op weg naar de roze piramide. Elwin keek zijn ogen uit. Waar het elfje met hem naartoe ging daar was Elwin nog nooit geweest. Beneden waren prachtige bomen, en Elwin zag er prachtige elven met prachtige vleugels vliegen. 'Nu gaan we dalen,' zei het elfje, en het tapijt begon richting een roze punt te vliegen. Toen ze dichter en dichterbij kwamen zag Elwin dat het de roze piramide al was. Er hingen hier een heleboel elvensokken-bruggen in de lucht, en daar hingen ook weer kleren aan. Het leken wel een soort grote waslijnen. Door de punt van de roze piramide vlogen ze naar binnen. Ze werden hartelijk ontvangen door een roze konijn. Het konijn had hele lange oren die over de grond sleepten. In een hoekje zat een roze mannetje dat bijna doorzichtig was. Het konijn vertelde dat dit een mannetje van de roze vlam was. Het mannetje kon door muren heenlopen en kon in de lucht rondlopen. 'Zo Elwin, ben je eindelijk eens gekomen.' Het elfje had het mannetje al veel over Elwin verteld. 'Jullie domoren,' zei het mannetje, 'jullie stoten nog steeds je hoofd aan harde dingen, en als je valt, doet het pijn. Jullie dommelingen zakken nog steeds door het ijs, en zinken in water, maar dat gebeurt niet als ik erbij ben,' zei het mannetje trots. Het konijn zei dat het mannetje van de roze vlam graag mee wilde

naar de Drokelaar om de drokelaren wat te leren. Elwin vond dat een goed idee. Ineens splitste het mannetje in tweeen, en het tweede mannetje rende naar Elwin toe en ging op z'n rug zitten. Nu kon Elwin ook op de wind lopen en door muren heen. 'Hoera,' riep Elwin en rende door de muren van de piramide naar buiten, terwijl het andere mannetje hem volgde. 'Ga maar Elwin,' riep het mannetje, 'ik zit al op je rug als een soort rugzakje. Laten we naar de Drokelaar gaan.' En Elwin begon te rennen en te rennen door de lucht. Het ging allemaal zo snel, en na een tijdje leek het wel alsof Elwin met een noodvaart naar de Drokelaar gleed. In de Drokelaar aangekomen splitste het mannetje zich weer, en ging voor Elwin staan. 'Nu moet je goed opletten,

Elwin,' zei het mannetje. En het mannetje begon aan de wind te trekken, en ineens stond er een windemannetje voor hen. 'Ah, nu is de wind tot leven gekomen,' zei het mannetje van de roze vlam. Het windemannetje keek het mannetje strak aan, en vloog toen weg. 'Kom,' zei het mannetje van de roze vlam tegen Elwin. 'Vroeger was er een bruine piramide in de Drokelaar, maar door de vele aardbevingen die er vroeger geweest zijn en andere soort rampen is die bruine piramide nu heel heel diep onder de grond.' Elwin keek het mannetje van de roze vlam met grote ogen aan. 'Kom mee,' zei het mannetje, en pakte Elwin's hand vast, en trok hem met zich mee.

In het bos aangekomen, dichtbij een grot zei het mannetje : 'Hier moet het ergens zijn, Elwin.' En ineens werd de grond heel zacht onder hun voeten, terwijl het mannetje steeds meer en meer begon te gloeien. Na een tijdje zakten ze heel snel door de grond en gleden in de diepte. Daar had Elwin nog nooit van gehoord, dat er een bruine piramide onder de grond zou zijn. Nu een tijdje van glijden en zakken kwamen ze in een soort ruine aan. Hier moest het dan zijn. Het was hier erg warm. Het mannetje keek Elwin aan, en begon weer een paar keer te splitsen. Na een tijdje stonden er een heleboel roze mannetjes om Elwin heen. Hier in deze bruine piramide zou een bruine vlam wezen die erg gevaarlijk was. Eén van de roze mannetjes liet Elwin een ring zien, waar een heleboel verschillende bruine vonkjes in te zien waren. Het mannetje vertelde dat als zo'n vonkje zou ontsnappen, dan zou het je in een voorwerp kunnen veranderen of in iets anders. Nou, daar had Elwin niet zoveel zin in. Zolang de vonkjes in de ring waren konden de roze mannetjes er mee toveren. 'Ja, als deze toverkracht ontsnapt,' zei het mannetje, 'dan ... dan ...' Maar verder kwam het mannetje niet. Een lange kronkelende bruine vlam die als een slang was kronkelde zich om de mannetjes heen, en de mannetjes veranderden in bruine potjes. Wat moest Elwin nou doen, en waarom hadden ze hem hier naartoe gebracht ? Elwin zette het op een rennen, maar waar moest hij naartoe. Snel kwam de bruine lange vlam ook achter hem aan. Er waren veel kamers in de ruine. Elwin besloot om zich achter een hele grote vaas te verstoppen. Gelukkig zag de vlam hem hier niet, en ging langzaam voorbij. Elwin moest zorgen dat hij hier zo snel mogelijk vandaan zou komen, want als de vlam hem zou vinden, dan werd Elwin misschien ook wel een potje of een schaaltje. Maar hoe moest hij hier vandaan komen ? De roze mannetjes konden hem niet meer helpen. Maar daar zag Elwin ineens het elfje van de roze piramide vliegen, met nog een paar andere roze mannetjes. Gelukkig, er was hulp gekomen. Het elfje droeg een prachtige ring met vlammetjes in allerlei kleurtjes. 'Elwin, Elwin,' fluisterde het elfje. Maar ze moesten erg oppassen, want als de bruine vlam zou terugkomen, dan was het misschien wel afgelopen met hem. Ineens kwam er een paarse straal uit de ring en raakte de vaas aan waar Elwin achter stond. De vaas begon direkt tot leven te komen, en al snel had hij beentjes, armpjes en oortjes, een mond en oogjes. Blij rende de vaas weg, met z'n armpjes in de lucht, en steeds meer en meer

begon de vaas in een drokelaar te veranderen. Zou deze drokelaar eens door de bruine vlam of door zo'n bruin vonkje in een vaas veranderd zijn ?

Maar Elwin was erg bang dat de bruine vlam hem zou horen, en zou terugkomen. Elwin begon te zwaaien naar het elfje en de roze mannetjes. Snel vloog het elfje naar Elwin toe, en één van de roze mannetjes klom op Elwin's rug. Elwin durfde nog steeds niets te zeggen, maar wees naar de gang waar hij vandaan kwam en waar de bruine potjes nog ergens moesten zijn. Het elfje vloog richting de gang, en Elwin en de roze mannetjes gingen er achteraan. Als de bruine vlam nu maar niets zou horen. Al snel kwam de elf bij de potjes aan en straalde weer met de paarse straal van de ring erop. Snel begonnen de potjes weer in roze mannetjes te veranderen. Maar ineens kwam de bruine vlam weer terug in de gang. Elwin schrok. Snel verstopten de roze mannetjes zich achter het elfje, en een roze straal kwam uit de ring van het elfje. Toen de roze straal de vlam raakte kwamen er allemaal bruine mannetjes uit de vlam. 'Help,' riepen de mannetjes, 'we zitten met zoveel mannetjes bij elkaar opgesloten, en dan veranderen we in één grote gevaarlijke bruine vlam.' Elwin kreeg erge medelijden met de mannetjes. 'Maar wie zijn jullie dan ?' vroeg het elfje, terwijl hij nog steeds doorstraalde met de roze straal. En weer kwamen er een heleboel bruine mannetjes uit de vlam. Gelukkig begon de vlam steeds kleiner en kleiner te worden. Heel langzaam begonnen de bruine mannetjes één voor één in ezelachtige drokelaren te veranderen. 'Oh, de oerbewoners van de Drokelaar,' zuchtte Elwin. Maar wie had hen betoverd ?

Keizer Konohert van het rijk Adaka waar de Drokelaar ook toe behoorde was erg blij dat veel van de oorspronkelijke bewoners van de Drokelaar en Adaka, dat vroeger nog een groot deel van de Drokelaar was, terug waren. Ze waren lange tijd vermist geweest, en niemand wist eigenlijk wat er met hen gebeurd was. Duizenden en duizenden oerdrokelaren met roze mannetjes op hun rugjes, die wel wat op rugzakjes leken, trokken naar het kasteel van de keizer van Adaka. De keizer kende een groot aantal van hen erg goed, omdat hij vroeger, heel lang geleden, de koning was van de Drokelaar.

De oerdrokelaren werden verdeeld over de stadjes en dorpjes van de verschillende landen in het rijk Adaka, en ook in de Drokelaar kwam er een groot aantal van hen wonen.

Hoofdstuk 7. Een belangrijke ontdekking

Het konijn van de paarse piramide liet van elvenlaarzen een tunnel bouwen van de grond tot de bruine piramide. Het zou nu een museum worden, net zoals de rode piramide. En het konijn liet ook een ondergrondse tunnel van elvenlaarzen bouwen van de bruine piramide tot de rode piramide. De honden woonden inmiddels weer in

de gele piramide, en hadden het weer erg naar hun zin. Onder de rode piramide was ook een tunnel van elvenlaarzen die tot heel ver in de diepte ging. Die tunnel ging bijna recht naar beneden, en was als een put. In een grote emmer aan een touw kon je daarmee naar beneden. De koning zei altijd tegen Elwin dat de rode piramide een groot geheim had, en Elwin zou graag nog eens teruggaan om dat uit te zoeken. Elwin zou wel eens in die emmer naar beneden willen, door de elvenlaarzen-tunnel. Door de tunnel vanuit de bruine piramide kwam Elwin al diep onder de rode piramide waar de put van elvenlaarzen was. Elwin stapte in de emmer en liet zich aan het touw langzaam naar beneden glijden. Elwin liet steeds een stukje van het touw vieren. Het

was gelukkig een heel lang touw, en Elwin kwam dieper en dieper. Maar op een gegeven moment kon Elwin niet verder. Het touw was niet langer. Hier hield het op, terwijl de put nog wel veel dieper was. Maar wat was dat ? Zag Elwin dat goed ? Aan de zijkanten van de put kropen grote rode schorpioenen. Misschien wilde één van die schorpioenen Elwin wel meenemen naar beneden. Maar ineens begonnen die schorpioenen zo gevaarlijk met hun scharen te knippen, dat Elwin toch wel erg bang werd. 'Knip'. Eén van de schorpioenen had het touw waar de emmer aan hing doorgeknipt, en Elwin viel naar beneden. Maar gelukkig was er snel een bocht in de put, en de emmer begon in die bocht te glijden. Nog steeds ging de emmer heel snel, en Elwin was bang dat hij ergens tegen aan zou botsen. Elwin deed zijn handjes voor zijn ogen, en durfde niet te kijken. Als dat maar goed af zou lopen. Maar gelukkig waren er nog een paar bochten, en werd de emmer langzaam tot stilstand gebracht. Hier was het geen put meer, maar een tunnel. Het was er wel een beetje donker. Elwin stapte uit de emmer en keek om zich heen. Plotseling zag hij een rode vlam in de verte wapperen, maar er stonden een heleboel schorpioenen omheen. Wat moesten die schorpioenen daar ? Langzaam kroop Elwin dichterbij. Het vlammetje kwam uit een roodbruine vrucht, die wel een beetje op een aardappel of een ui leek. Maar wat was dat nou ? De vrucht had oogjes, een neusje en een mondje, en er kwamen tranen uit z'n oogjes. Elwin had zich achter een rotsblok verstopt, en gelukkig gingen de schorpioenen na een tijdje weg.

Heel voorzichtig kroop Elwin dichterbij. Hij hoorde het vruchtje snikken. 'Hij kan je toch niet horen, Elwin, hij is doof,' sprak ineens een wat zware stem. Achter Elwin stond een reusachtige schorpioen. 'Elwin,' zei de schorpioen weer, 'dit is een hele bijzondere vrucht. De rode vlam van deze vrucht bezit zoveel toverkracht, dat wanneer een drokelaar is omgetoverd tot een dier, dan wordt hij door de rode vlam weer een drokelaar. En als deze rode vlam er niet zo zijn, dan zouden alle drokelaars dieren zijn, en dan zou de Drokelaar niet kunnen bestaan.' En toen sprak de schorpioen verder : 'Elwin, het geheim van de rode piramide is het geheim van de Drokelaar.' En toen was de reusachtige schorpioen zo ineens verdwenen. Elwin keek naar de vrucht, en kwam dichterbij. Toen nam Elwin de vrucht in zijn armen. Elwin wist dat de vrucht hem niet zou kunnen verstaan, maar zei toch : 'Lieve vrucht van de Drokelaar, ik weet dat je verdrietig bent, maar als ik een wens mocht doen, dan wenste ik dat je gelukkig zou worden.' Voorzichtig legde Elwin de vrucht weer neer. Opeens hoorde Elwin geklop op één van de muren. Het was het konijn van de paarse piramide. Opeens brak hij door de muur heen. 'Zeg Elwin,' zei het konijn. 'Ik ben een tunnel van elvenlaarzen aan het bouwen tussen de zwarte piramide en de rode piramide, en weet je wat ik heel diep onder de zwarte piramide vond ? Een donkere vrucht met een zwarte vlam.' Elwin keek op, en vroeg aan het konijn of die vrucht daar nog steeds was. Het konijn knikte. 'Kom maar mee,' zei hij. Elwin nam de vrucht

met de rode vlam weer in zijn armen, en liep achter het konijn aan. Na een tijdje waren ze onder de zwarte piramide aangekomen, door de tunnel van elvenlaarzen die het konijn net gebouwd had met wat andere konijntjes. En ja hoor, daar stond de donkere vrucht met de zwarte vlam. De vrucht met de rode vlam in Elwin's armen begon direkt te tuuten, en ook de donkere vrucht begon heel zacht en langzaam te tuuten. Wat waren ze blij elkaar weer te zien. Elwin legde de vrucht met de rode vlam naast de donkere vrucht, en heel langzaam begonnen de vruchten armpjes en beentjes

te krijgen, en ook begonnen ze oortjes te krijgen en een soort gezichtje, en hun oogjes begonnen open te gaan. Nu kwamen er door de tunnel ook een heleboel schorpioenen om hen heen staan. Ze waren allemaal zo blij voor de vruchten. Ook begonnen ze vleugeltjes te krijgen, en heel langzaam begonnen ze in elfjes te veranderen. Beiden begonnen ze zoveel toverlicht te verspreiden, en heel langzaam begonnen de schorpioenen in drokelaars te veranderen. Zouden zij dan ook al die tijd betoverd zijn geweest ?

Niemand wist meer hoe ze betoverd waren. Het was allemaal zo lang geleden gebeurd, dat ze het zich niet meer konden herinneren. Ook de vruchten die weer elfjes waren geworden wisten het niet. Wel wist Elwin dat ze erg belangrijk waren voor de Drokelaar. Ze gingen bij Klaas Vaak wonen.

Dat was weer een spannend verhaal wat Elwin aan Sandra zou kunnen vertellen. Het konijn ging met Elwin mee om een tijdje bij hem te logeren. Het konijn had nog steeds het speelkaartenjasje aan, en Elwin keek er vaak naar. Op een dag zei het konijn tegen Elwin : 'Als je een speelkaart naar de konijnenbank brengt, dan heeft het de volgende dag armpjes en beentjes, en de dag daarna is het een elfje geworden.' Elwin keek het konijn met grote ogen aan. Dat wilde Elwin nog wel eens zien. Elwin had op het zolder nog een doos staan met een heleboel oude speelkaarten. 'Kan het ook met gewone verstuur-kaarten ?' vroeg Elwin. Ja, dat kon ook, volgens het konijn, maar die zouden in feetjes veranderen. Elwin ging direkt naar boven om te kijken wat hij nog had. Hij had in al die jaren zoveel kaarten opgespaard. Elwin vond wel drie dozen vol met verstuur-kaarten. Ook nam hij de doos met oude speelkaarten mee. Uit de dozen koos Elwin een stapeltje uit, en ging met het konijn naar de konijnenbank. Ergens in het bos achter een heuveltje gingen ze door een konijnenhol dat helemaal in de paarse piramide terechtkwam waar ergens een konijnenbank was. De konijnenbank was heel diep onder de grond. Snel leverde Elwin de kaarten in. Het konijn van de konijnenbank had nog wel een logeerkamer voor Elwin en zijn konijnenvriendje. De volgende dag liep Elwin met het konijn weer naar het loket toe, en vroeg of hij de kaarten mocht zien. En ja hoor, de kaartjes hadden al armpjes en beentjes gekregen. Nu zou Elwin nog één nachtje moeten slapen, en dan zouden het elfjes en feetjes zijn geworden. Elwin vond het erg spannend, want het was een echte toverbank. Die nacht kon Elwin bijna niet slapen van de spanning. Hij was zo nieuwsgierig geworden, dat hij zijn bedje uitstapte en naar het loket ging. Hij wilde wel eens weten of het misschien al zo ver was. Maar het loket-konijntje sliep, en heel voorzichtig ging Elwin achter het loket rondkijken. Er lagen hier allerlei spulletjes, vaak kapotte spulletjes, zoals afgebroken poppenarmpjes, gescheurde poppenjasjes en ook wat stukjes gescheurde kaarten en puzzelstukjes. Achter het loket was een deur, maar toen Elwin daardoor naar binnen wilde gaan merkte hij dat ook zijn

konijnenvriendje wakker was geworden en naar het loketje toeliep. 'Psst,' fluisterde het konijntje, 'daar moet je niet naar binnen gaan, hoor.' Elwin keek hem verbaasd aan. 'Waarom niet ?' vroeg Elwin fluisterend. Elwin wilde alleen maar zien of de kaartjes al elfjes en feetjes geworden waren. 'Nou, vooruit dan maar,' zei het konijn. Samen gingen ze naar binnen, en er lagen hier een heleboel schuifdozen in een kast. Op één van de dozen stond de naam van Elwin, en daar liepen ze naartoe. In de doos lagen wat poppen, maar Elwin zag geen elfjes of feetjes. 'Als het licht wordt, dan komen ze tot leven,' zei het konijn, 'en dan zullen ze langzaam in elfjes en feetjes veranderen. De nacht is nog niet voorbij.' De poppen zagen er half afgemaakt uit, maar waren prachtig. Ze leken wel een beetje op vogelverschrikkers. Ze leken in de verste verten niet meer op de speelkaarten en verstuur-kaarten die ze waren. Elwin vroeg of hij ze al mee mocht nemen, maar dat kon niet volgens het konijn, want dan zouden het poppen blijven. Ze moesten hier in de konijnenbank blijven.

De volgende dag verschenen Elwin en het konijn aan het loket, en het loketkonijntje haalde de doos tevoorschijn. Prachtige elfjes en feetjes kwamen eruit. Ze hadden doorzichtige vleugeltjes en hoekige kraagjes. Ze waren zo lang verstuur-kaart of speelkaart geweest, dat ze nu blij waren dat ze vrij konden zijn. Blij vlogen ze door een deur naast het loket, en kwamen in een weide terecht, heel diep onder de grond. Elwin en zijn konijnenvriendje gingen met hen mee.

Hoofdstuk 8. Wie weet

Elwin en het konijn van de paarse piramide deden nog veel meer leuke dingen, en na een tijdje zat de logeerpartij erop. Het konijn zou weer teruggaan naar de paarse piramide. Ze zouden nog even wat bessensap met elkaar drinken, en daarna zwaaiden Elwin en Sandra het konijn uit.

Elwin ging met Sandra in het gras zitten. De lucht was mooi blauw. Het was helder weer. Opeens kreeg Elwin een idee. De konijn had een paars glimmend boek voor Elwin en Sandra achtergelaten. Het lag op de tafel. Het konijn dacht dat Elwin en Sandra het wel een mooi boekje zouden vinden. Het konijn had hier vroeger veel uit gelezen toen hij nog klein was. En toen hij nog kleiner was en nog niet kon lezen, lazen zijn oma, zijn tante en zijn oom hem daar veel uit voor. Het leek Elwin wel interessant om eens in het boekje te gaan rondkijken. Waar zou het allemaal over gaan ? Elwin wist het niet. Het konijn had dat niet verteld. Het boek glom heel mooi paars, en er stonden donkere letters op die Elwin niet kon lezen. Zou het konijnentaal zijn ? Of ... ? Elwin wist het niet. Hij hoopte alleen maar dat het boek in zijn eigen taal was geschreven. En gelukkig ... Toen Elwin de eerste bladzijde opsloeg zag hij daar zijn naam staan en de titel van het boek. De naam van Elwin had het konijn er natuurlijk bijgeschreven. De titel van het boek was : Groot vakantie-boek voor de

zomer en de winter. Elwin begon direkt te lezen. Het eerste verhaal ging over een Oosters prinsesje dat verdwaald was. Ze zwierf helemaal door de woestijn, en op een gegeven moment kwam ze bij een kasteel terecht. Toen ze daar binnen kwam zag ze allemaal buikdanseressen ronddwarrelen die hele vreemde bewegingen met hun buik maakten. Ze kon hen niet goed zien, want ze zaten onder sluiers, maar de sluiers waren wel een beetje doorzichtig. Op de achtergrond hoorde het meisje wat trommels, maar ze zag niet waar het vandaan kwam. Het bleek een kasteel van een tovenaar te zijn, en die tovenaar bracht haar weer naar huis. Maar ze vond het zo fijn bij de tovenaar op het kasteel, dat ze nog vaak naar het kasteel terug ging. Het was wel een heel spannend verhaal, want de vader en de moeder van het meisje, die koning en koningin waren, waren niet blij met de tovenaar en z'n kasteel. Zij dachten namelijk dat de tovenaar het meisje had laten verdwalen, en door nu net te doen alsof hij haar had gered en teruggebracht, zou het meisje heel vaak bij hem in z'n kasteel teruggaan. Haar ouders dachten dat het om een list ging. Elwin zat met grote ogen te lezen, en merkte niet dat Sandra inmiddels achter hem stond om ook mee te lezen. Wat schrok Elwin toen hij ineens de hand van Sandra op zijn schouder voelde. Elwin dacht even dat het de hand van de tovenaar was.

Verder in het verhaal stond er dat de koning ten slotte de tovenaar liet opsluiten, maar er was nooit een bewijs gevonden dat de tovenaar het meisje had laten verdwalen, of ontvoeren. En toen kwamen alle dingen in het kasteel van de tovenaar tot leven, om de tovenaar uit de gevangenis te bevrijden. Er liepen potjes en pannetjes, stoelen en banken, piano's en trommels en nog veel meer in een grote optocht. De koning wist niet wat hij zag, en heeft toen maar snel de tovenaar uit de gevangenis laten halen. De tovenaar mocht niet meer in het land komen, en het prinsesje mocht de tovenaar ook niet meer zien. Vanaf die dag was het kasteel van de tovenaar en de tovenaar verdwenen, en niemand heeft ooit iets meer van de tovenaar vernomen. 'Dat was een droevig verhaal, Elwin,' zei Sandra tegen Elwin, die het laatste stuk hardop had voorgelezen. 'Ja,' zei Elwin, 'ik ben er een beetje verdrietig van geworden. Laten we snel naar het volgende verhaaltje gaan.' Het tweede verhaal ging over een sultan, dat is een naam voor een soort oosterse koning of keizer. De sultan was heel alleen en eenzaam, omdat de bewoners van zijn land het land zelf regeerden, en hem een beetje vergeten waren. De sultan woonde in een heel groot paleis, maar was niet gelukkig. Iedereen van zijn hofhouding was al dood gegaan, en nu was hij alleen overgebleven. Ja, de sultan was al erg oud. De enige die nog wel eens bij hem kwam was een sprekend vliegend tapijt. Die nam hem zo nu en dan nog wel eens mee om een tochtje te maken over het land. Maar ook het vliegend tapijt begon steeds minder te komen. Op een dag toen het vliegend tapijt al een hele tijd niet meer bij de sultan was geweest en weer eens kwam, vroeg de sultan aan het tapijt waarom hij steeds minder kwam. 'Ach,' zei het tapijt, 'ik word ook een dagje ouder, en ik moet ook zoveel

andere sultans bezoeken.' De oude sultan wist niet eens dat er naast hem ook nog andere sultans waren. Het tapijt zei dat die sultans dezelfde problemen hadden als de oude sultan : De bewoners van het land regeren hun landen zelf. En zo bracht het tapijt op een dag alle sultans bij elkaar, en besloten ze om in één kasteel te wonen, zodat ze nooit meer alleen hoefden te zijn. En weet je wat voor een kasteel dat was ? Het was het luchtkasteel van het vliegend tapijt, en zo kon het vliegend tapijt ook altijd bij hun zijn. Elwin klapte in zijn handjes. Dit verhaal liep wel goed af. Elwin en Sandra waren erg opgelucht. 'Zeg Sandra,' zei Elwin, 'ik vraag me af waarom het ene verhaal wel goed afloopt, en het andere niet.'

'Misschien omdat het een boek is voor de winter en voor de zomer. Hè toe, Elwin, laten we verder lezen,' zei Sandra. Elwin bladerde verder. Het derde verhaal ging over een regenboog, en een regenboog-prinses die altijd over de regenboog gleed om goede dingen te doen, zoals het helpen van dieren, bomen en kabouters. Sandra glimlachte. 'Mag ik nu eens voorlezen ?' vroeg Sandra. Elwin gaf het boek aan Sandra. Inmiddels waren ze aan de andere kant van de kamer gaan zitten in hun grote zitbankjes. Sandra haalde diep adem, en las het vierde verhaal. Na dit verhaal stonden er wat gedichtjes en wat puzzels. In het laatste deel van het boek zat een heel groot gat in de bladzijden, precies in het midden. En in dat gat lag een vreemd paars brilletje met donkerblauwe glazen. Er stond bij dat het een dromenbril was. Als je het brilletje op zou zetten, en zou gaan zitten, dan zou je er heel mooi van dromen. Sandra deed hem als eerste op.

Ze kwam op een mooi veld waar veel vlinders vlogen. Het waren hele lange vlinders, en ze leken wel een beetje op kleine elfjes. Alles was een beetje blauwig. De lucht was helder, zo helder. In de verte zag Sandra een oude man lopen met een kar. Hij had een rieten hoed op, en een lange grijze baard. Plotseling begon het een beetje te onweren. Sandra begon een beetje heen en weer te rennen, en het begon ook een beetje te regenen. 'Waar kan ik schuilen ?' riep Sandra naar de oude meneer toe. 'Ik kan niet lopen,' riep de oude man. Huh, Sandra dacht toch echt dat ze de man zag lopen. Ze besloot dichterbij te komen, en toen zag ze ineens dat het een marionet was, en dat iemand anders de touwtjes vast had. Het waren vlindertjes die de touwtjes bewogen. Eén van de vlindertjes had de stem nagedaan. Maar wat was dat ? Toen Sandra nog dichterbij kwam zag ze dat de vlindertjes ook aan draadjes zaten. Zij waren dus ook gewoon maar marionetten. Ineens hoorde ze gelach. Een Oosters prinsesje schoof ineens wat wolkjes opzij, en liet haar gezichtje zien. Was Sandra in een poppenkast terecht gekomen ? Snel deed Sandra het brilletje af en gaf het aan Elwin. 'Het gaat over een soort poppenkast, Elwin,' zei Sandra, 'als je snel bent kun je het Oosters prinsesje nog zien.'

Maar toen Elwin de bril opdeed, sloeg werkelijk de bliksem in. Elwin was ook op de

weide, en moest hard rennen. De bliksemschichten kwamen achter hem aan, en in de verte hoorde hij hard gelach. Ineens nam het Oosters prinsesje hem tussen haar vingers. 'Hallo, leuk ventje,' zei ze. 'Ik kan jou wel in mijn poppenkast gebruiken.' Elwin schrok. Daar had hij niet echt zin in. 'Wie bent u ?' vroeg hij beleefd. 'Ach, weet je dat niet ?' zei het meisje, 'ik ben het Oosters prinsesje uit het boek. Ik mag van mijn vader bijna nooit naar buiten, omdat hij bang is dat de tovenaar mij weer zal ontvoeren. Om mijn kamertje staan altijd soldaten. Ik mag niet veel dingen doen, dus speel ik maar met poppen. 'Heb je dan geen vriendinnetjes ?' vroeg Elwin. 'Nee,' zei het meisje, 'ik ben toch een prinsesje ? Prinsesjes hebben geen vriendinnetjes.' Elwin vond dat wel een beetje zielig voor het meisje. Plotseling was het meisje verdwenen en Elwin voelde een vliegend tapijt onder zich. Oh, wat vloog Elwin hoog. Plotseling zei het tapijt dat ze naar het luchtkasteel van het tapijt zouden gaan, waar de sultans woonden. Daar had Elwin wel zin in. Toen ze bij het luchtkasteel waren aangekomen, zagen ze daar wat sultans spelen op een wolkje. Dat leek Elwin erg gevaarlijk, maar het tapijt zei dat het wolkje goed voor de sultans zou zorgen. Ook de wolken en wolkjes leefden, en konden spreken. Ze waren de bewakers van het luchtkasteel van het vliegende tapijt. Het tapijt vloog naar binnen. In het midden van de eerste zaal stond een tafel waarachter een paar sultans spelletjes aan het waren doen. Het tapijt vloog verder naar boven, tot aan de kamer van het tapijt. 'Elwin, zou jij hier wel willen logeren ?' vroeg het tapijt. Maar toen ineens was al het beeld weg, en Elwin deed de dromenbril af, en gaf het aan Sandra. 'Nu jij weer, Sandra. Ik was in het luchtkasteel van het vliegende tapijt,' sprak Elwin. Vlug deed Sandra het brilletje op, en leunde naar achteren. Weer zei het tapijt : 'Zou jij hier wel willen logeren ?' Sandra knikte. De deur van de slaapkamer ging open, en Sandra liep naar binnen. Op een kastje stond een beeldje van een oosters prinsesje. 'Wat is dat voor een beeldje ?' vroeg Sandra. Het tapijt werd een beetje verdrietig, en zei : 'Ach, het is een beeldje van iemand die ik vroeger eens gekend heb.' Sandra ging op het bed zitten. 'Maar lief tapijtje, ken je het oosters prinsesje nu niet meer ?' Het tapijt schoot op, en ging toen weer langzaam liggen, en sprak : 'Ik mocht haar niet meer kennen van haar vader, en van verdriet ben ik toen in een tapijt veranderd.' Sandra schrok. 'Maar dan ben jij ... dan ben jij ... de tovenaar ?' Het tapijt boog een beetje naar beneden en sprak : 'Ja, dat ben ik.' En toen vertelde Sandra dat het oosters prinsesje ook erg verdrietig was, maar als haar vader en moeder zullen zien wat je hier allemaal voor de sultans hebt gedaan, dan zullen ze je vast wel weer bij hun dochtertje willen hebben. Het tapijt keek op : 'Denk je dat echt ?' Sandra knikte.

Toen Sandra de bril weer had afgedaan, vertelde ze alles aan Elwin. Toen zette Elwin de bril op. Elwin keek om zich heen en was in het kasteel van de oosterse koning en koningin, waar ook het oosterse prinsesje ergens haar kamer had. Ineens was daar het vliegende tapijt. Elwin ging erop zitten en vloog vooruit. Daar in de verte zagen ze de

koning en de koningin ergens lopen. 'Vooruit, er op af,' zei Elwin tegen het tapijt. Bij de koning en de koningin aangekomen stapte Elwin deftig van het tapijt af, en maakte een buiging. 'Wat doe jij in mijn kasteel ?' bulderde de koning. Elwin maakte een buiging, en sprak : 'Koning, ik ben hoog bezoek. Ik kom namelijk uit een luchtkasteel waar allemaal sultans wonen. U bent ook uitgenodigd.' Plotseling veranderde het gezicht van de koning en begon te glimlachen. 'Sultans ? Wat een prachtig idee. Ik zou graag wat andere regeerders willen bezoeken.' En daar stapten de koningin en de koning op het tapijt. Na een tijdje waren ze op het luchtkasteel aangekomen, en ook de sultans waren erg blij hen te zien. Sommigen van hen kende de koning nog wel van lang geleden. 'Wat is het hier prachtig,' zei de koning. Het tapijt gaf de koning en de koningin een uitgebreide rondleiding door het luchtkasteel. De koning zei : 'Dit is zo prachtig dat ik graag mijn dochtertje hier zou willen laten logeren.' Dat vond het tapijt een maar wat goed idee. De koningin zou met het tapijt het meisje ophalen. En ja hoor, na een tijdje was het meisje binnen, en keek haar ogen uit. Ze was erg blij eens ergens anders te zijn, en zou hier graag willen logeren.

Elwin deed de bril af, en gaf hem glimlachend aan Sandra. 'Het gaat erg goed, Sandra,' zei Elwin. Toen Sandra de bril weer opdeed bevond ze zich in een slaapkamertje samen met de oosterse prinses. Opeens werd er aangeklopt. Het was het vliegend tapijt. Toen hij het meisje zag, begon hij direkt weer te veranderen in de tovenaar. Het meisje viel haar oude vriend om de hals. Wat waren ze blij. Ook Sandra was erg blij, en pinkte een traantje weg. Wat was het allemaal goed afgelopen. Daar kwamen de oosterse koning en de koningin ook aan. Ze hadden een hele lange tijd met de sultans gesproken, en die hadden hun alles uitgelegd. Voortaan zouden de oosterse koning en de koningin met hun dochtertje in het luchtkasteel bij de tovenaar en de sultans blijven wonen.

Sandra deed de bril af. 'Wat was dat een prachtig verhaal,' zei Sandra. Ze vertelde nog even aan Elwin hoe het was afgelopen, en toen ging ze naar boven om te slapen. Ze was erg moe. Elwin bleef nog even zitten, en deed de bril weer even op z'n neusje. Elwin bevond zich weer in een veld, met een heleboel vlindertjes. De vlindertjes waren prachtig donkerblauw glimmend, en een regenboog straalde op hen. 'Dag Elwin,' zei de regenboog. Maar oeps, het was de regenboog-prinses. 'Wat ben ik blij jou een keer tegen te komen,' zei de regenboog-prinses langzaam. 'Weet je wie ik ben ?' Elwin wist het niet. 'Ik ben de oosterse prinses,' zei de regenboog-prinses. Elwin was erg verrast. De regenboog-prinses vertelde hem, dat er een regenboog liep vanuit het luchtkasteel van de tovenaar, en dat ze vandaaruit nog wel eens naar beneden kon, om goede dingen te doen, om dieren te helpen en zo. Elwin glimlachte. Dat was de bedoeling ook. En toen viel Elwin in een hele diepe slaap. Zo diep dat het leek alsof Elwin nooit meer zou kunnen opstaan. En toen zag Elwin door de dromenbril weer

het tapijt met een heks die ervoor stond. De heks had een panda-beertje in haar hand, en gooide het beertje heel ver weg. Maar het tapijt schoot op het beertje af, en ving het netjes op. Ja, als de tovenaar nog wel eens verdrietig was, dan veranderde hij weer in een tapijt, en dan vloog hij naar beneden om te helpen. Dat vond Elwin erg mooi.

Elwin herinnerde zich nog hoe Sandra het vierde verhaal van het boek voorlas, en dat ging over een panda-beertje. Het beertje liep in een veld met vlinders, toen er een boze heks aankwam die het beertje aan touwtjes vastmaakte, zodat het een marionet zou worden, en toen gooide die boze heks het beertje heel ver weg, zo ver dat het terechtkwam op een hele koude plaats. Daar liet ze het beertje dan dansen, en het beertje moest allerlei andere karweitjes doen. Elwin herinnerde nog dat Sandra zoveel stukjes oversloeg omdat ze het zo'n naar verhaal vond. Elwin had de bril weer afgedaan, en pakte het boek weer. Elwin wilde nu zelf eens het verhaal lezen. Oh, en daar las Elwin zulke vervelende dingen, dat Elwin al spijt had dat hij het had gelezen. Elwin begon de puzzeltjes te maken achter in het boek. Er stonden ook wat vragen die je kon invullen. Eén zo'n vraag was : 'Hoe zou jij willen dat het vierde verhaal zou aflopen ?' Toen schreef Elwin : 'Dat er iemand zou komen met een grote schaar, om de touwtjes van het panda-beertje los te knippen, en dat de zon eens goed in dat koude gebied zou schijnen, zodat het er niet meer koud zou zijn.' Een andere vraag was : 'Hoe zou je willen dat het eerste verhaal zou aflopen ?' Toen schreef Elwin : 'Dat hebben we al opgelost.'

Na wat puzzeltjes te hebben gedaan en wat vragen te hebben ingevuld deed Elwin de dromenbril weer op. Daar kreeg hij het gezicht van de tovenaar te zien. De tovenaar sprak : 'Elwin, terwijl jij aan het puzzelen was, hebben we er voor gezorgd dat het panda-beertje nu ook bij ons woont, in ons luchtkasteel. Het oosterse prinsesje, de oosterse koningin, en wij allemaal, zullen goed voor het beertje zorgen. Daar was Elwin wel blij mee geworden. Toen legde Elwin de dromenbril neer, en ging naar zijn bedje.

Hoofdstuk 9. Bezoek

Elwin besloot een briefje te schrijven naar het konijn van de paarse piramide, om hem te bedanken voor het boekje, en om te vertellen wat Elwin en Sandra allemaal met de dromenbril hadden beleefd. Een musje wilde de brief wel naar het konijn brengen. Na een paar dagen stond het konijn weer bij Elwin op de stoep. 'Zeg Elwin,' zei het konijn, toen Elwin verrast naar buiten kwam lopen, 'ik heb hier een nieuw boek voor je. Het is het tweede deel van het vakantieboek voor de zomer en de winter.' Elwin was daar erg blij mee. Het kaft was rood glimmend, als rood goud, en een een beetje donker als scharlaken. Het boek voelde een beetje aan als fluweel. Weer stonden er

letters op het boek die Elwin niet begreep, maar toen Elwin het boek opendeed kon Elwin alles gewoon lezen. 'Bedankt konijn,' riep Elwin, en ging weer naar binnen, terwijl het konijn weer weghuppelde. 'Kijk eens, Sandra,' zei Elwin, 'ik heb een tweede boek van het konijn gehad.' Sandra was ook erg blij. Elwin begon direkt te lezen. Nadat Elwin een stukje had gelezen begon Elwin het aan Sandra te vertellen.

Plotseling legde Elwin het boek neer, en liep naar het raam. In de wolken was een vreemd vliegend schip verschenen, waar heel veel licht uit kwam. Er gleed een loopbrugje uit het schip helemaal tot op de grond, en er liepen konijntjes in ruimtepakken overheen naar beneden. 'Wat zullen we nou beleven,' sprak Elwin. Al gauw werd er bij Elwin aangebeld. Elwin deed de deur open, en direkt liepen de konijntjes naar binnen. Het waren er drie. 'Wat is er aan de hand ?' vroeg Elwin. Eén van de konijntjes zei met een heel hoog stemmetje : La Idas Mai Hien. 'Dat versta ik niet,' zei Elwin. 'Kom maar mee naar de huiskamer.' Elwin deed de deur van de huiskamer voor hen los, en al snel zaten ze op de stoeltjes. 'Willen jullie wat drinken ?' vroeg Sandra. 'Ko Kok Domiko,' zei een ander konijntje. Dit konijntje had een heel zwaar en zacht stemmetje. 'Tok Doeki Annedes,' zei het derde konijntje. En weer kwamen er een paar konijntjes voor de deur staan, en belden aan. Weer deed Elwin de deur voor hen los, en ze stormden naar binnen. Eentje riep Rattettedattette Ra Ra. Elwin verstond er niets van. Na een tijdje zat de hele kamer vol met konijntjes in vreemde ruimtepakken, en allen dronken ze van de bessensap die Sandra gemaakt had. Ha Do De Dondo, zei een konijntje met een vreemde kroon tussen een soort gewei. Dit moest hun hoofdman wezen. Hij zat te wijzen met zijn vingertje en duimpje. Het schip was nu vlakbij Elwin's raam gekomen, en straalde heel fel licht naar binnen. Do Do Do riep een konijntje. Toen renden alle konijntjes heel snel weer naar buiten, om met het schip weer te vertrekken. Elwin zakte naar achteren op zijn stoel. 'Wel heb ik ooit,' zei hij. Sandra glimlachte. Hebben we zulk bezoek ooit gehad ? Elwin schudde zijn hoofd. 'Nee, Sandra, niet dat ik weet,' zei Elwin. Maar waar was het boek ineens gebleven ? 'Oh nee,' zei Elwin verschrikt, 'ze hebben het boek meegenomen.' Sandra schrok ook. Snel keek Elwin in de boekenla of het eerste boek er nog was, maar die was ook verdwenen. Maar ook een paar andere boeken waren verdwenen. Elwin deed zijn handen voor zijn gezichtje. 'Dit is een ramp,' zei hij. Hij plofte in zijn stoeltje, en ook Sandra was erg verdrietig. Traantjes kwamen uit haar oogjes, en ook Elwin kon zijn traantjes niet bedwingen. 'Boe hoe hoe,' huilde Elwin, 'het waren de mooiste boeken die ik ooit had gelezen, en nu zijn ze weg, en natuurlijk de dromenbril.' Elwin en Sandra waren ontroostbaar.

Elwin en Sandra waren er zo naar van, dat ze beiden heel vroeg naar bed gingen. Elwin was zo verdrietig dat hij nooit meer uit bed wilde. Wat moesten ze nu doen ? Elwin keek naar boven, naar het plafond. Maar wat was dat ? De lamp ... Er hing een

andere lamp aan het plafond, en er hing een briefje aan. Elwin stond op uit z'n bedje en haalde het briefje van de lamp af. Daarop stond geschreven : 'Lieve Elwin en Sandra, wij hebben zojuist de dromenlamp aan het plafond gehangen. Als jullie die lamp aandoen, dan komt daar heel zacht dromenlicht uit, en dan dromen jullie heel mooi. Van de konijnen.' Er zat een schakelaartje aan de dromenlamp waarmee Elwin het kon aandoen. En inderdaad, er kwam zulk zacht licht uit, dat Elwin daar heel goed mee zou kunnen slapen en dromen. Maar wat was dat ? Naast de klerenkast lagen de boeken die Elwin en Sandra kwijt waren. Het was een stapeltje boeken die de konijntjes misschien gebruikt hadden om op te staan, om de lamp aan het plafond

te hangen. En ja hoor, op het bovenste boek was een briefje geplakt, en daar stond : 'Wij hebben even een stapeltje boeken gebruikt om op te staan, zodat we de lamp aan het plafond konden maken.' Gelukkig zat de dromenbril ook nog in het gat van het vakantie-boek. Elwin en Sandra waren erg opgelucht.

Hoofdstuk 10. Het versteende keukenmeisje

In het tweede boek van het konijn stond dat wanneer je oude lampen naar de konijnenbank zou brengen, dan zouden de lampen na één of twee weken droomlampen zijn geworden. Elwin zou heus wel meer droomlampen in zijn huisje willen hebben, want dan zou hij ook in de andere kamers prachtig dromen en dagdromen. En weet je wat Elwin nou zo jammer vond ? Dat de konijnenbanken allemaal zo ver weg waren. Elwin wilde er eentje dicht in de buurt hebben. In het boek stond wel beschreven hoe je een konijnenbank moest bouwen, maar dat leek Elwin veel te moeilijk. Daarvoor konden ze beter een echt konijn halen. Elwin besloot weer een briefje te schrijven naar het konijn van de paarse piramide, en het musje wilde het wel weer wegbrengen. Na een paar dagen stopte er een busje voor het huis van Elwin. Het konijn van de paarse piramide sprong eruit met één van zijn konijntjes. Ze haalden wat spullen uit het busje, en voor het raam kon Elwin zien dat het spullen waren voor een konijnenbank. Elwin had op de hal van het zolder achterin nog wel ruimte. Daar zou een klein konijnenbankje komen, met een klein loketje. Het konijntje wat de konijn van de paarse piramide had meegenomen zou in ieder geval voorlopig achter het loket staan. Nu had Elwin in ieder geval een konijnenbank in huis. En snel stond ook het huis vol met dromenlampen. De lichten daarvan waren zo zacht, dat prachtige dromen zich door het huis verspreidden.

In het boek stond ook hoe je een konijnenbankier kon worden. Je kon alleen maar konijnenbankier worden door eerst een konijnenbedelaar te worden. Dat ging zo : Dan moest je de straten op en de huizen langs om te vragen of ze nog kapotte spullen hadden of oude, versleten en verscheurde dingen, en dan moest je hen je nieuwe dingen geven. Je moest om weinig vragen, en dan veel ervoor teruggeven. Dat wat je had gekregen, dat moest je dan naar de konijnenbank brengen. Als je dat goed had geoefend, en een echte konijnenbedelaar was geworden, dan moest je één nachtje achter het loket van een konijnenbank slapen om konijnenbankier te kunnen worden. Dat had Elwin goed gelezen.

In het tweede boek van het konijn stond ook een verhaal over de wolvenzee, een hele grote en gevaarlijke zee ten Noorden van de Drokelaar. Er scheen daar een groot monster te wonen, genaamd de sfinx. Dit monster woonde heel diep in de zee. Achter die zee lag het land Truur. Dit land was van een farao die Ptah heette. Als de farao op zee wilde varen, dan floot hij altijd drie keer op een speciaal fluitje, en dan kwam het

monster tevoorschijn, waarop de farao kon varen. En het was een hele bijzondere farao, want hij was helemaal gemaakt van fruit. En zo ook de bewoners van het land. De farao was ook heel lenig, en kon met zijn armen en benen allerlei letters maken. Zo bracht hij dan boodschappen aan het volk, want praten, dat kon farao Ptah niet. De farao hield erg veel van de sfinx, en maakte elke dag een ritje op zijn rug door de zee. Maar op een dag gebeurde er iets verschrikkelijks. Er klopte een oude bedelaar op de poort van het kasteel van de farao Ptah. De oude bedelaar had een droevig verhaal. Hij vertelde dat zijn dochtertje was doodgegaan. Altijd als zijn dochtertje sprak, dan kwamen er gouden broden uit haar mond, en zo had de familie dan altijd volop te

eten. Maar sinds zij was doodgegaan, gingen ook anderen van de familie dood, omdat ze zo'n honger hadden. Zo was ook de vrouw van de bedelaar al doodgegaan, en ook de tien zonen van de bedelaar. Hij was de enige die was overgebleven. Farao Ptah liet hem direkt binnen, en gaf hem volop te eten. Van de overheerlijkste fruitschotels mocht hij eten. De bedelaar at veel, zoveel, dat hij op het laatst over zijn buik wreef en zei dat hij nu nooit meer zou hoeven te eten. Farao Ptah keek hem glimlachend en liefdevol aan. Hij was zo blij dat de oude man weer een beetje gelukkig was. Farao Ptah vroeg of de oude man bij hem in het kasteel wilde blijven wonen, dan had de oude man tenminste weer een woonplaats en een familie. Dat wilde de man wel. Hij kreeg de beste kamer en het beste bed van het hele kasteel. Maar toen de farao de volgende ochtend wakker werd, en zijn fluitje wilde pakken, was het verdwenen. Ook de oude man was verdwenen. De farao was radeloos. Hoe kon hij nu de sfinx tevoorschijn krijgen ?

Met de zee-sfinx ging de farao altijd naar de eilandjes om daar het beste fruit te plukken, zodat het land geen honger zou lijden. Maar nu hij het toverfluitje had verloren was het land overgeleverd aan de honger. Farao Ptah was erg verdrietig, en iedereen in en om het kasteel begon erge honger te krijgen. Wat moesten ze nu doen ? Hoe de farao ook voor de zee begon te bewegen en letters begon te maken, de sfinx kwam niet, en de farao werd moe, erg moe. In het land zelf groeide niks. Alles was er kaal en dor. Helemaal ten einde raad liet de farao zijn tovenaars komen. Ja, zij konden heel goed toveren, maar ze konden geen voedsel tevoorschijn toveren, en ze konden ook er niet voor zorgen dat de sfinx weer zou komen. Die tovenaars konden eigenlijk helemaal niet toveren, maar ze werden tovenaars genoemd, omdat ze de farao wijze raad konden geven. Het waren vijf tovenaars op een rijtje, vijf tovenaars die niet konden toveren, maar wel hele wijze raad konden geven. Eerst sprong de eerste tovenaar naar voren, en sprak : 'Beste farao, wij vinden het heel erg en naar voor u en het land, dat u uw toverfluit bent kwijtgeraakt.' Toen sprong de tweede tovenaar naar voren en sprak : 'Kent u het lied van het bos ?' Nee, dat kende de farao niet, en schudde zijn hoofd. Toen sprong de derde tovenaar naar voren, en sprak : 'Het lied van het bos wordt gefloten door de aardfluit, heel diep onder de grond, maar dan moet hij wel eerst gevonden worden. Met die fluit kun je niet alleen de sfinx roepen, maar kun je er ook voor zorgen dat hij op het land komt, en onder de grond zal wonen. Dan zal het land vruchtbaar worden, en is er altijd genoeg fruit.' Toen sprong ineens de vierde tovenaar naar voren en sprak : 'Maar, beste farao, de aardfluit wordt bewaakt door de wolvenboom, een boom met wolvenkoppen, en zodra die u te pakken krijgt, dan zal die boom naar boven groeien en dan is het land voor hen.' Daar schrok de farao wel even van. Maar er zat voor hem niets anders op om op zoek te gaan naar de aardfluit, anders zou het land omkomen van de honger. De farao moest het er maar op wagen. En zo ging hij de volgende dag dapper met zijn knapzak onder

de grond. De vijfde tovenaar, die nog niet gesproken had, ging met de farao mee. Ze moesten over een trap onder het kasteel naar beneden, en kwamen al snel bij duistere tunnels terecht. De vijfde tovenaar kende wel een beetje de weg, maar al snel kwamen ze op plaatsen waar zelfs de vijfde tovenaar nog nooit was geweest. Nu moesten ze op zoek gaan naar de aardfluit. Het was hier erg donker, en ze hoorden allerlei enge geluiden, en soms ook gepiep. Plotseling werden ze van achteren gegrepen, en een lange tak met een wolvenkop begon zich om hen heen te draaien. Al snel konden de vijfde tovenaar en farao Ptah zich niet meer bewegen. Snel werden ze naar de boomstam toegetrokken, waar een groot gat in was, waar ze in werden

gedrukt. Nu waren ze opgesloten in de wolvenboom. De vijfde tovenaar begon hard te roepen, maar al snel werd er een groot dik boomblad in z'n mond gedrukt en kon ook hij niet meer spreken. Het boomgat groeide helemaal dicht, en er kwamen grote bladeren overheen, en al snel was het pikkedonker in de boom. Ze konden niets meer zien, en al snel ook niets meer horen. Toen begon de boom, zoals gezegd was, te groeien en te groeien, totdat de boom boven de grond was gegroeid.

En wat er toen gebeurde ? De takken met de wolvenkoppen begonnen naar de huisjes toe te groeien in het hele land. Ze begonnen op de deuren te kloppen en op de ramen te tikken, en als er dan opengedaan werd, dan vraten ze de bewoners die allemaal van fruit gemaakt waren op. Daar schrok Elwin wel even van, toen hij dat las. Hij hoopte maar dat farao Ptah en de vijfde tovenaar niet opgegeten zouden worden. Sommige bewoners deden natuurlijk de deur niet open, en dan begonnen de takken van de wolvenboom gewoon door de schoorsteentjes heen te groeien. Maar al gauw braken ze ook gewoon door de deuren en de ramen heen. Elwin vond het verschrikkelijk, en las verder.

Er stonden wat plaatjes in het boek, en Elwin en Sandra bekeken de plaatjes met open mond. Ook groeide de wolvenboom richting het kasteel van de farao en de zee. Snel begonnen de takken en de bladeren om het kasteel heen te groeien, waar ook de vier andere tovenaars nog waren, en de hele hofhouding van de farao. En er begonnen vreemde vruchten aan de boom te groeien, waar een soort inkt in zat. De vruchten waren heel erg groot, en de tovenaars zeiden dat niemand van de vruchten moest eten, omdat het wel eens giftige vruchten konden zijn. Maar de kasteelbewoners hadden zo'n honger dat enkelen ervan begonnen te eten. En wat er toen gebeurde ? Zij die de vruchten hadden gegeten begonnen te groeien en te groeien en begonnen in wolven te veranderen. Oh, wat schrokken de tovenaars daar van. 'Snel,' zei de eerste tovenaar, 'laten we vluchten onder de grond.' En snel renden ze naar de kasteeltrappen toe die onder de grond zouden leiden. Er waren ook wat lakeien bij, wat keukenmeisjes, een kapper, een paardenmenner en nog wat anderen van de hofhouding. Het was nog wel een grote groep. Maar hier en daar begonnen vruchten te knappen, en de inkt begon te stromen en te stromen. Nu moesten ze snel zijn.

Ze waren al bij de ondergrondse tunnels terechtgekomen, maar hun voeten waren al nat geworden van de inkt, en het bleef maar doorstromen. Eén van de tovenaars had een bootje gevonden, maar daar konden er niet zoveel in. De kapper en de paardenmenner en een paar schilders van het hof zouden buiten de boot aan de randen hangen, en de rest zou in het bootje gaan. Niemand zou zich daarin kunnen bewegen, want het was veel te vol. Maar de inkt begon woester en woester te stromen, en al gauw werden er enkelen door de golven van inkt weggesleurd. Na een tijdje waren er nog maar een paar over : de vier tovenaars, een keukenmeisje, en

enkele lakeien. Na een tijdje waren ze bij de stam van de wolvenboom terecht gekomen, en bij de boomwortels. En achter de boomstam lag de aardfluit te glinsteren. Gelukkig waren de wolvenkoppen allemaal ver weg, boven de grond. En gelukkig was de aardfluit nog niet door de inkt weggesleurd. Het was hier allemaal wat rustiger, en al snel konden ze allemaal weer uit het bootje stappen. Maar het keukenmeisje rende snel op de aardfluit af, greep het, en begon er fluitend mee weg te lopen. Achter de boomstam en achter de plek waar de aardfluit lag, was een ondergronds bos, en daar rende het keukenmeisje met de aardfluit naar toe. 'Niet doen,' schreeuwden de tovenaars, 'want de aardfluit is van de farao, en zorgt ervoor dat de sfinx komt, en als hij ziet dat jij de aardfluit hebt weggehaald, dan zal hij je verstenen.' Maar het keukenmeisje trok zich er niets van aan, en danste vrolijk met het fluitje door het ondergrondse bos. Na een tijdje hoorden ze woest gegrom, en het kwam steeds dichterbij. De sfinx kwam eraan, en rende op de boomstam af. Hij brulde en beet toen een gat in de boom, zodat farao Ptah en de vijfde tovenaar er weer uit konden komen. Toen begon de sfinx achter het keukenmeisje aan te hollen. Uit zijn oog kwam een grote straal, en plotseling versteende het keukenmeisje. De aardfluit viel op de grond, en de sfinx nam de aardfluit in z'n bek, en bracht hem naar de farao. Maar wat was dat ? Toen de farao de aardfluit begon te bespelen kwamen alle landbewoners die door de wolvenboom waren opgeslokt door het gat van de boomstam naar buiten. Ook zij die door de inktstromen waren meegesleurd kwamen weer tevoorschijn uit de inktrivieren. Ze zaten nog wel helemaal onder het donkere spul, maar naarmate de farao doorspeelde werden ze weer normaal. Toen liepen ze allemaal achter de fluitspelende farao aan naar boven, en terwijl de farao doorspeelde werden ook degenen die van de wolvenvruchten hadden gegeten en daardoor wolf waren geworden weer normaal, en de wolvenboom en zijn takken begonnen weer terug te zakken in de grond.

Na een tijdje kwamen er allemaal fruitbomen uit de grond, en had iedereen weer genoeg te eten. Elwin zuchtte opgelucht. Gelukkig was alles toch nog goed afgelopen. Het versteende keukenmeisje heeft toen een hele lange tijd in de keuken van het kasteel gestaan. De farao wist niet hoe hij haar weer normaal kon krijgen. Geen enkel liedje op het fluitje werkte. Toen besloot de farao haar een tijdje in het bos te zetten, maar ook dat hielp niet. Toen heeft ze een tijdje tussen de weilanden gestaan, een tijdje tussen korenvelden, en een tijdje tussen maisvelden, maar niets hielp. Vaak zaten er vogels op het beeld. Elke dag ging de farao even naar de sfinx onder de grond. Misschien dat het versteende keukenmeisje wel weer normaal zou worden als ze bij de sfinx zou zijn voor een tijdje, in het ondergrondse bos. En zo liet de farao het beeld zetten in het ondergrondse bos. En hier fleurde het meisje weer op. Langzaam begon ze zich weer te bewegen, en ze kreeg van de sfinx een rood kapje. Sindsdien noemde iedereen in het land haar Roodkapje.

Pats. Elwin had het boek dichtgeslagen. 'Sandra,' zei Elwin, 'ik ben erg blij dat dit verhaal goed is afgelopen, anders zou ik misschien naar het land Truur toemoeten.' Sandra glimlachte en zei : 'Gelukkig blijf je nu eens een keertje rustig thuis. Dan kun je een keer lekker uitrusten, en alle Elwinsboeken nog eens lezen. Dat waren er een heleboel. De ouden kende Elwin natuurlijk heel goed. Die had hij wel duizenden keren gelezen, maar nu had hij dan ook eens goed de tijd om de nieuwen weer eens te lezen : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin Terug Naar Egypte, Elwin en de Brugboot, Elwin en de Konijnenheuvel, en dit boek : Elwin Blijft Doorgaan. Maar toen Elwin dit laatste boek had gelezen, was Elwin toch wel erg benieuwd geworden naar de wolvenzee. Misschien zou hij daar de sfinx wel tegenkomen. En dan zou het verhaal nog langer worden dan het al was. En zo besloot Elwin op reis te gaan naar de wolvenzee. Dat was wel even een eindje rijden. Toen hij daar aankwam merkte hij dat er in het water iets gebouwd werd. Er stonden overal hijskranen en steigers. Elwin wist niet wat hij zag. Zouden ze een brug bouwen, of iets anders. Er hingen grote buizen in de lucht, en er stonden grote pompen. Op de kust stond een man met wat werkers. Ze hadden het over allerlei ingewikkelde dingen. Ze zeiden dat ze met het grote bouwwerk de sfinx uit het water wilden halen. In het tweede boek van het konijn stond dat de sfinx zo nu en dan nog wel eens ging zwemmen in de zee. Elwin moest en zou de sfinx waarschuwen. Maar hoe ? Maar het was al te laat. Een hele grote kooi kwam uit het water opstijgen, waar de sfinx al in zat. 'Zeg, zijn jullie wel goed ?' vroeg Elwin aan de mannen. De mannen begonnen Elwin uit te lachen. 'Mooie vangst, hè ?' brulden ze. Maar toen werd Elwin erg kwaad. 'Die sfinx behoort tot het land Truur, en is van farao Ptah,' zei Elwin luid. Maar weer begonnen de mannen te lachen, en zeiden : 'Er is geen land Truur, en er is ook geen farao Ptah. Je hebt teveel verhaaltjes gelezen.' Maar Elwin begon op de grond te stampen van woede en riep : 'Waar is de machinist van deze machine. Ik wil hem spreken. Hoe moet direkt de sfinx weer terugzetten in het water.' Maar toen haalde één van de mannen, die de baas was, een langwerpig apparaat met knoppen uit z'n zak, wat was verbonden met een kabel. 'Hier bedienen we de machine mee,' lachte de man. Elwin probeerde het apparaat te grijpen, maar een andere man gaf hem een duw, en Elwin viel hard op de grond. Toen Elwin weer overeind was gekomen waren de mannen alweer verdwenen. Daar liepen ze, op een soort lift, en die zakte langzaam naar het water, terwijl de kooi op het land werd gezet. Elwin rende naar de kooi. Er waren daar vreemde tralies, en daarachter een heel dik soort glas. Ineens tikte de sfinx met z'n kop tegen het glas en zei : 'Elwin, houd je hand eens op.' Elwin hield zijn hand op. Toen kwam er een straal uit één van de ogen van de sfinx, en in Elwin's hand begon een heel klein zaadje te groeien, totdat het een soort grijze schelp was geworden, als een soort ingevouwen boontje. 'Nu, Elwin,' zei de sfinx, 'het is een zaadje van een wolvenboom. Als je het in het water gooit tussen de bouwwerken en

de machines, dan zal er daar snel niets meer van over zijn.' Elwin deed wat hem gezegd werd, en wierp het zaadje naar beneden in de zee, vlak achter de lift. Snel begon het zaadje te zinken, en binnen korte tijd kwamen de eerste wolvenkoppen al boven. Ze brulden verschrikkelijk, en de mannen schrokken zich een hoedje. Overal begonnen de bouwwerken en de machines in te storten, en nog meer takken met wolvenkoppen kwamen naar boven. Eén van de wolvenkoppen reikte tot helemaal bij de kooi en beet de kooi open. Niet lang daarna stond de sfinx tevreden op het land, terwijl de mannen het al op een rennen hadden gezet. 'Die zullen hier niet meer terugkomen voorlopig,' zei de sfinx glimlachend.

Nu kon de sfinx weer terug in het water, en natuurlijk kon hij weer terug naar het land Truur. En Elwin ? Die reed weer tevreden terug naar zijn huisje, blij dat alles goed afgelopen was. En zo hoort het ook.

Einde